

KEMAL KUTAN ALMANYA'DA GÖZALTINA ALINDI	EMEK	ALEVİLER KAYGILI "SÜNNİLEŞTİRİLİYORUZ"	GÜNCEL	TELEKOM İŞÇİSİNİN DİRENİŞİ SONA ERDİ	EMEK
Kemal Kutan 29 Ekim tarihinde Almanya'da polis tarafından gözaltına alınarak tutuklandı. Devrimci fikirlerinden dolayı Türk devletinin hedefinde olan ve hakkında uluslararası yakalama emri çıkartılan Kutan'ın Türk devletine iade edilmesini engellemek için Avrupa'da kampanya başlatıldı.	2	Tayyip Erdoğan Alevilik sorununda siyasi şov amaçlı girişimde bulundu. "Alevilerle toplu iftarda buluşacağız" diyen Başbakan, bu girişimini biraz acemice gerçekleştirdi. Zira Alevi örgütleri inanışlarında böyle bir uygulamaya yer olmadığını, tutuklan Muhharem orucunun bir matem orucu olduğunu belirterek, Erdoğan'a tepki gösterdiler.	5	Türk Telekom'da 16 Ekim'de başlayan grev, 28 Kasım günü gerçekleştirilen görüşmelerde uzlaşma sağlanmasıyla sona erdi. Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ve yönetim kurulu üyelerinin de hazır bulundukları ve basına kapalı olarak gerçekleştirilen görüşmelerin ardından ya-	6

D e m o k r a s i D e v r i m l e G e l e c e k					
Halk İçin					
Devrimci Demokrasi					
15 Günlük Siyasal Gazete					
Yıl: 6 Sayı: 123 2-16 Aralık 2007 Fiyatı: 1 YTL					
e-mail:devrimcidemokras@superonline.com					

Emperyalist “çözüm” çözümsüzlüktür

Ortadoğu'da geri dönüşü olmayan bir sürecin içerisine girildi. Onlarca yıllık arka planı olan bu sürecin fitili, ABD'deki Dünya Ticaret Örgütü'ne (İkiz Kuleler) gerçekleştirilen 11 Eylül saldırıları ile ateşlendi. Birbirinin peşi sıra Afganistan ve Irak işgaline, Lübnan-Hizbullah savaşına, Filistin-İsrail sorunun yeni boyuta ulaşmasına, Darfur krizine, İsrail-ABD ile İran-Suriye arasındaki gerilime tanıklık eden Ortadoğu, gelinen aşamada emperyalist güçler arasındaki dalaşın ringine dönmüş durumda. Kabul etmek gerekir ki ringin ortasında durmasa da, savaşan tarafların (ABD-AB eksenli

güçler ile Rusya-Çin eksenli güçler) özenle üzerinde durdukları meseleler arasında Kürt ulusal sorununu hatırı sayılır bir yer işgal etmektedir. Kürt ulusal sorununun sahip olduğu bu pozisyon, Ortadoğu'daki emperyalist politikalar merkezli süren dalaşta Kürt ulusal hareketlerinin pozisyonlarını ve olası hamlelerini bizler açısından da –gerek bölgedeki gelişmeleri doğru okumak, gerekse de bu gelişmeler karşısında doğru bir şekilde konumlanabilmek için- hassasiyetle üzerinde durulması gereken hususlar haline getirmektedir.

Bizler açısından oldukça önemli olan bu mese-

le ABD, İran, Suriye ve TC tarafından halı hazırda masaya yatırılmış, çeşitli biçimlerde formüle edilmiş ve bu formülasyonlara uygun bir konumlanışın içerisine girilmiş vaziyette. Zira ABD, Irak işgalinde en çok desteği aldığı Barzani ve Talabani önderliğindeki Güney Kürdistan Kürt ulusal hareketlerinin “Kürt Bölgesel Yönetimi” çerçevesinde konumlanmasına yol vermişken, İran'a karşı kullanmak istediği PIAK'a dönük de yer yer örtülü, yer yer ise açıktan destek faaliyeti yürütmektedir. Yine Suriye içerisindeki Kürt oluşumlarına karşı da ABD'nin izlediği politikanın benzer bir rota izledi-

ğini söylemek mümkün. Elbette ABD'nin Barzani, Talabani, İran ve Suriye'deki Kürt oluşumlarına dönük politikaları, İran, Suriye, TC ve Iraklı güçlerin belirli bir bölümü tarafından kaygıyla izlenmektedir. İran, Güney Kürdistan'daki Bölgesel Kürt Yönetimi ile ipleri germemek, olası ABD saldırısında bu güçleri karşısına almamak için oldukça hassas davranırken, kendi sınırları içerisinde silahlı mücadele veren PIAK'a karşı ise güçlü bir imha saldırısı içerisinde. Suriye açısından da durum benzer bir tabloya sahip olmakla birlikte İran'dan ayrıştığı noktalar da söz konusu.

Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki millî baskı ve ulusal eşitsizlik burjuva feodal sistem devam ettiği sürece varlığını koruyacaktır

Bütün uluslara tam hak eşitliği

PERSEKTİF Her türlü toplumsal meselenin kendisini varetmişti ekonomik-siyasi-kültürel vs bir öz vardır. Kapitalizmin şafağında tarih sahnesindeki yerini alan ulus ve bununla beraber ulusal sorunun da iktisadi temeli meta üretiminin gereklilik duyduğu pazar birliğidir. Batı Avrupa'da genel olarak tek uluslu yapılanma gerçekliğinin de sonucu olarak, burjuvazinin iç pazar oluşturma sürecinde önündeki temel engel feodalizmden demokratik devrimlerle tasfiye edildi, böylece ulusal sorun da esasta çözüme ulaştı. Doğu Avrupa ve Asya'da ise millî hareketlerin özgün bir başka özelliği de çok uluslu yapılanmasının sonucu olarak egemen ulusun burjuvazisine karşı mücadeleyi de barındırmasıydı. Hem Batı Avrupa'da hem de Doğu Avrupa ve Asya'da millî meselenin ekonomik özü hep aynı kalmıştır; pazar. Fakat, kapitalizmin serbest rekabetçi dönemden tekelleri aşamaya, yani emperyalizme ulaşması, millî meselenin siyasal-sosyal içeriğinin de değişmesini beraberinde getirmiştir. Emperyalizm ve prolet devrimler çağında ve esasen 1917 Ekim Devrimi sonrasında ulusal sorun siyasal alanda emperyalizme karşı savaşın bir parçası haline gelmiştir. Ulusal sorunun değişmeyen ekonomik özüne karşın değişen siyasal ve sınıfsal özü, bu çelişkinin gerçek anlamda çözümünü günümüzde tek tutarlı anti-emperyalist politik hatta sahip proletaryanın omuzlarına yüklemiştir. Kapitalizm, serbest rekabetçi döneminin karakteristik özelliği olan ulusal pazarlar biçimindeki örgütülüğünü, en yüksek aşaması olan emperyalizm ile birlikte dünya çapında bir yapılanlandırmaya ulaştırmıştır. SAYFA 8

Ekonomi balonu patladı, bütçe açıkları dikiş tutmuyor

2006 yılı boyunca ülkemizdeki kilit kuruluşları yabancı tekelere ve onların ülkemizdeki piyonlarına peşkeş çekerek bütçede geçici bir şişkinlik yaratan AKP'nin, ekonomide ilan ettiği “bahar” havası rakamların soğuşuna dayanamıyor. Yatırıma dönüştürülmemiş olan sıcak paraya dayalı ekonomi, bir yandan dış ve iç borç çıkmazına hapsolmuşken, öte yandan bütçe ve dış ticarete oluşan açıklarla kan kaybetmeye devam ediyor. İthalat (dış alım) giderleri ile ihracat (dış satım) gelirleri arasındaki uçurum kapanmak bilmiyor. IMF,

Dünya Bankası gibi uluslararası mali kuruluşların dayattıkları politikaların uygulanması sonucu gerek ülkemizdeki sanayi üretiminde ve gerekse de tarımsal üretimde yaşanan kronik düşüş, ithalatın her geçen gün artmasına yol açıyor. Üretimde yaşanan bu düşüşün, yine aynı politikalar nedeni ile üretime dönük yatırımın hayli sınırlı kalması ve daha ziyade ara mal, montaja dayalı üretim yapılması, ithalatın şahlanmasıyla yol açarken, dış ticaret açığının ise giderek kapatılamaz bir hal almasına neden oluyor. SAYFA 6

Polis cinayet işliyor emniyet ‘şanssızlık’ diyor

Peşinizdeki polis ‘şanssız’sa ölebilirsiniz

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan son değişikliklerle yetkileri artırılan polis terör estirmeye devam ediyor. Nijeryalı Festus Okey'in İstanbul Beyoğlu'ndaki polis karakolunda öldürülmesinin ardından İstanbul'da ve İzmir'de iki kişi daha polisin saldırgan uygulamaları sonucunda yaşamını yitirdi

İzmir'de polis ekibinin sözde "dur" ihtarna uymadığı için açılan "uyarı ateşi" sonucu tek kurşunla kafasından vurulan Baran Tursun yaşamını yitirdi. Polisin yetkisinin Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişikliklerle artırılmasının ardından daha bir hız kazanan polis terörü ölüm saçıyor. Yetkileri artan polis uyarı ateşini insanların direk kafasını hedef gözeterek yapıyor. Son olarak 'uyarı ateşi' sonucu kafasından ağır yaralanan Baran Tursun'un babası Mehmet Tursun'un anlatımları polis törörünün hangi noktalara vardığını belgeliyor.

Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kağan Köksal ise olayla ilgili olarak yaptığı açıklamada, olayı "şanssızlık" olarak niteledi. Köksal, "Şanssızlık işte. Bazen polisin şansı yaver gider ve suçluları yakalar. Bazen de böyle şanssızlıklar olur. Ne yazık ki son dönemde bu olaylar üst üste geldi" şeklinde açıklama yaptı. Olayların sıklıkla meydana geldiğini "üst üste geldi" sözleriyle kabul eden Köksal, bunların Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişikliklerle alakası hakkında her hangi bir açıklama yapmadı. SAYFA 4

DTP'ye yönelik linç kampanyası kapatma davası ile sürüyor

Devlet terörü DTP üzerinde estirmeye devam ediyor. DTP hakkında kapatılma davası açıldı. Yargıtay Başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya tarafından hazırlanan DTP'nin kapatılmasına ilişkin dava dosyası Anayasa Mahkemesi'ne gönderildi. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, Demokratik Toplum Partisi (DTP) hakkında açtığı kapatma davasına gerekçe olarak, DTP'nin, "devletin bağımsızlığı, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne yönelik eylemlerin odağı" haline geldiği gösterildi. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın DTP'yi hedef haline getiren saldırgan açıklamalarının ar-

dından harekete geçen Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı DTP'nin kapatılması hakkında iddianame hazırladı. Başsavcılık tarafından hazırlanan iddianamede "DTP'nin eylemlerinin ve üyelerinin beyanlarının devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırılık oluşturduğu tespit edilmiştir" ifadesi kullandı. İddianamede 8'i milletvekili 221 DTP'li hakkında 5 yıl süreyle siyasal yasak getirilmesi istendi. Anayasa Mahkemesi'nin kabul ettiği savcılık iddianamesindeki kapatma istemi mahkemenin 11 asıl üyesinden en az 7'sinin oyu ile mümkün olabilecek.

9 Aralık Çağlayan mitinginde buluşalım

Ülkemizi de kapsayan Ortadoğu coğrafyası üzerinde yoğunlaşan emperyalist saldırganlığa karşı halkların birliği ve kardeşliği şiarını yükseltmek için bütün halkımızı, 9 Aralık'ta İstanbul Çağlayan Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılacak mitinge, DHP kortejinde katılmaya çağırıyoruz.

Tarih: 9 Aralık 2007

Yer: Çağlayan Abide-i Hürriyet Meydanı, Şişli/İSTANBUL

Saat: 11.00

SINIF TAVRI	İsmail UÇAR
Burjuva hümanizmi...	
Feodal toplum içerisinde filizlenen burjuvazi bu toplumsal yapının ...	

Ortadoğu, değişen dengeler ve ulusal hareket

PKK ve bölgedeki diğer Kürt ulusal hareketleri üzerinden şekillenen oyunun perde arkasında dünya emperyalist güçlerinin çatışmasının gizli olduğu, yapılmış mevcut hamleler ile bir sürecin işleyeme başladığı ve bu saat itibari ile tarafların atacakları adımların geri dönülmez nitelikte olacağı açık. Buraya kadar açıkladıklarımız şu gerçekliği ortaya sermektedir: ABD emperyalizmi Ortadoğu’da yaşadığı tıkanıklığı yeni dengeler oluşturarak, yeni yönelimler sağlayarak, çekip düzenleyerek gidermek istemektedir

Ortadoğu’da, geri dönüşü olmayan bir sürecin içerisine girildi. Onlarca yıllık arka planı olan bu sürecin fitili, ABD’deki Dünya Ticaret Örgütü’ne (İkiz Kuleler) gerçekleştirilen 11 Eylül saldırıları ile ateşlendi. Birbirinin peşi sıra Afganistan ve Irak işgaline, Lübnan-Hizbullah savaşına, Filistin-İsrail sorunun yeni boyuta ulaşmasına, Darfur krizine, İsrail-ABD ile İran-Suriye arasındaki gerileme tanıklık eden Ortadoğu, gelinesi aşamada emperyalist güçler arasındaki dalaşın ringine dönüşmüş durumda.

Kabul etmek gerekir ki rengin ortasında durmasa da, savaşan tarafların (ABD-AB eksenli güçler ile Rusya-Çin eksenli güçler) özenle üzerinde durdukları meseleler arasında Kürt ulusal sorunu hatırı sayılır bir yer işgal etmektedir. Kürt ulusal sorunun sahip olduğu bu pozisyon, Ortadoğu’daki emperyalist politikalar merkezli süren dalaşta Kürt ulusal hareketlerinin pozisyonlarını ve olası hamlelerini bizler açısından da –gerek bölgedeki gelişmeleri doğru okumak, gerekse de bu gelişmeler karşısında doğru bir şekilde konumlanabilmek için- hassasiyetle üzerinde durulması gereken hususlar haline getirmektedir.

Bizler açısından oldukça önemli olan bu mesele ABD, İran, Suriye ve TC tarafından halihazırda masaya yatırılmış, çeşitli biçimlerde formüle edilmiş ve bu formülasyonlara uygun bir konumlanışın içerisine girilmiş vaziyette. Zira ABD, Irak işgalinde en çok desteği aldığı Barzani ve Talabani önderliğindeki Güney Kürdistan Kürt ulusal hareketlerinin “Kürt Bölgesel Yönetimi” çerçevesinde konumlanmasına yol vermişken, İran’a karşı kullanmak istediği PIAK’a dönük de yer yer örtülü, yer yer ise açıkta destek faaliyeti yürütmektedir. Yine Suriye içerisindeki Kürt oluşumlarına karşı da ABD’nin izlediği politikanın benzer bir rota izlediğini söylemek mümkün. Elbette ABD’nin Barzani, Talabani, İran ve Suriye’deki Kürt oluşumlarına dönük politikaları İran, Suriye, TC ve Iraklı güçlerin belirli bir bölümü tarafından kaygıyla izlenmektedir. İran, Güney Kürdistan’daki Bölgesel Kürt Yönetimi ile ipleri germek, olası ABD saldırısında bu güçleri karşısına almamak için oldukça hassas davranırken, kendi sınırlar içerisinde silahlı mücadele veren PIAK’a karşı ise güçlü bir imha saldırısı içerisinde. Suriye açısından da durum benzer bir tabloya sahip olmakla birlikte İran’dan ayrıştığı noktalar da söz konusu. Bu ayrışma noktasının başında TC’nin, Güney Kürdistan’daki PKK’ye yönelik dillendirdiği sınır ötesi operasyona İran’ın aksine zayıf da olsa bir yeşil ışık yakması geliyor...

Bir kez daha

“düz ovada siyaset” hamlesi

PIAK, Suriye’deki Kürt oluşumları, Güney Kürdistan Bölgesel Kürt Yönetimi, Suriye, İran ve ABD eksenli tablo bu şekilde belirirken, tablonun deyim yerindeyse kör noktasını oluşturan mesele ise PKK realitesi ve bu realite karşısında ABD-TC’nin nasıl bir politik hat izleyeceğidir. Bu konu tam manasıyla aydınlaşıp kavuşmamış olsa da, meselenin ABD-TC yönünden izleyeceği seyrin genel hatları ile belirlediğini söylemek mümkün. Hatırlanacağı üzere 5 Kasım’da Erdoğan ile Bush arasında yapılan görüşme –bu görüşmenin ayrıntıları açıklanmamış olsa da- sonrasında PKK’ye karşı ortak hareketin “yol haritası”nın belirlendiği açıklanmıştı. Akabinde ABD komutanlarının Ankara’da hükümet ve or-

du yetkilileriyle üst üste görüşmelerinin de bu minvalde cereyan ettiği kaydedilmişti. Bu gelişmelerden yansıyan yol haritası ise; PKK’den ziyade devletin kabul edebileceği bir güzergah izlemesi koşuluyla DTP merkezli bir Kürt siyasi hattının belirlenmesi, Kürt ulusuna bir dizi “hak”lar verilerek PKK’nin marjinalleştirilmesi biçiminde... Daha açık bir ifadeyle ABD-TC el ele vererek “düz ovada siyaset”i baskın hale getirmek istemektedirler.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın, “Terörle mücadelede önceliğimiz her şeyden önce ülkemiz sınırları içerisinde silahların bırakılmasını sağlamaktır” şeklindeki söylemi, biraz evvel sözünü ettiğimiz planın uygulamaya konulduğuna işaret ediyor görünmektedir. Yine bu paralelde, özellikle son günlerde hükümet tarafından ön plana çıkarılan “pişmanlık yasası”nın daha etkin-kapsayıcı hale getirilmesinin dönük düzenlemelerin yapılacağı açıklamaları da, Mehmet Ağar tarafından ifade edilen “düz ovada siyaset” yaptırma planına dönük bir hazırlık olarak yorumlanmaya açıktır. Buradan bakıldığında; şu sıralar DTP’nin kapatılması üzerinde sürdürülen tartışmalar içerisinde AB-ABD’nin, hükümetin, hükümetin arkasındaki sermaye çevrelerinin ve onların sözcüsü olan “aydın”cıkların “Parti kapatmak siyasi bir linçtir, bunu doğru bulmuyoruz. Bu Meclis Türkiye için bir şans Meclisi”dir. Bu şans da çok iyi kullanmak suretiyle milletimize çok güzel şeyler yapabiliriz. Bütün bu hedefleri bırakıp şu anda kimsenin işine yaramayacak işlerle de uğraşmamamız lazım” biçimindeki beyanlarının hedefi daha bir anlaşılır olmaktadır. Burada Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Lagendijk, Avrupa’nın PKK’nin çözüm istemediğini anlamaya başladığını belirtirerek; “Reformlar var, DTP de parlamentoda. PKK’nin bu şartlarda terör uygulaması kabul edilemez. Dediğim gibi DTP meclise girmiştir ve böyle bir ortamda şiddete başvurma, silah kullanma konusunda hiçbir mazeret kalmamıştır” demesi, İngiltere Adalet Bakanı Jack Straw’nun, “Türkiye’nin PKK terörüne karşı içinde bulunduğu duruma, özellikle Kuzey Irak bölgesinde bulunduğu duruma dair aslında görmek istediğimiz; Kuzey Irak’ın artık PKK’nin ve PKK saldırılarının üssü olmaması” şeklinde konuşması da gözleri aynı plana çevirmektedir.

ABD’nin belirlediği bu plan ile TC’ye dönük PKK tehdidinin minimize edilmesi ya da tümünden kaldırılması ön görülmele birlikte elbette bu planın TC’ye bir faturası da olacaktır. Görünen o ki bu faturanın adı ABD’nin İran ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu’da atacağı kritik adımlarda TC’yi daha etkin kullanması olacaktır! Türk hakim sınıflarının belirli noktalardaki farklılıklarına karşın bu süreç hazır ol-

dukları ve bu süreçte aktif olarak yer almak istedikleri söylenebilir. Zira Cumhurbaşkanı Abdullah Gül: “Yıllardır dünyada önemli roller oynadık. Yine önemli roller oynayacağız” diyerek bunu teyit etmektedir.

PKK-Hamas-Hizbullah cephesine doğru mu?

ABD-TC cephesinden plan bu şekilde işletilmek istenmekte, PKK’nin silahlarından arındırılarak –bir bütün olarak olmasa dahi TC’yi hedef al(a)mayacak biçimde- DTP’nin, devletin-ABD’nin belirleyeceği çerçevede yol alarak ülkemizdeki Kürtlerin yegane temsilcisi haline getirilmesi ön görülmektedir. Böylesi bir siyasi tablonun gerçekleşmesinde, hiç kuşku yok ki PKK’nin kaçınacağı tutum belirleyici bir etkiye sahip olacaktır. Daha açık bir ifadeyle bu planın geleceğini; PKK’nin, ABD’nin bölgesel çıkarları doğrultusunda değişip değişmeyeceği, ve Türk devletinin üniter yapısına –bir dizi “haklar” vererek- monte edilecek ya da PKK’nin silahlı varlığı sınırlandırılacak, TC’ye zarar vermesi –süresi belli olmamakla birlikte- önlenerek, sınırlandırılan silahlı PKK güçleri İran’a dönük saldırı için konumlandırılacak, TC sınırları içerisinde ise silahsız bir siyasi faaliyet yürütmesinin önu açılacak –elbette belirli bir çerçeve içerisinde sınırlı tutularak-

PKK’nin bu plana entegre olmaması ve ABD’nin bölgedeki politikalarını kabul etmemesi durumunda ise PKK’nin zorla silahsızlandırılmasının sağlanması, Güney Kürdistan’daki varlığının hedef alınması söz konusu olabilir. Böylesi bir durumda, bombalara hedef yapılmak istenen PKK, TC sınırları ve Güney Kürdistan içerisinde karşı saldırılarını daha da şiddetlendirebilir. PKK’yi bu şartlarda silahsızlandırma girişimlerinin, bu nedenlerden ötürü ABD-TC tarafından göze alınıp alınmayacağı tartışmaya açıktır! Bu seçeneğin riskli kılan bir diğer neden de ABD-TC tarafından zorla silahsızlandırılmak istenmesi durumunda PKK’nin, ABD’nin karşısında yer alan İran-Hizbullah ve Hamas cephesine yakınlaşmasının güçlü bir olasılık olarak görülmесidir...

‘Demokratik Cumhuriyet Çözüm Planı’, silahlara veda mı?

PKK’nin de bütün bu gelişmelerden, üzerine yapılan planlardan bihaber olmadığı aşikardır. Bu bağlamda DTP’ye açılan kapatma davasına ilişkin Genel Başkan Nurettin Demirtaş’ın

şu beyanları dikkate şayandır: “DTP’nin kapatılmayacağına olan inancımızla yedek bir parti hazırlığına girme gereği duymadık”. Bu söylemin meali; DTP ve PKK’nin, ABD-TC ikilisinin planının farkında olduğu ve hazırlıklarını buna göre yaptığı, bu planı kendi lehine çevirmek için uğraştığı, bu süreci mümkün olduğunca en karlı şekilde sürdürmek istediğidir. Bu açıdan bakıldığında PKK, kendisine dayatılan bu plana karşı bir dizi taktik manevrayı devreye sokma aşamasında görünüyör. Kaldı ki PKK açısından silah bırakma meselesinin masaya yatırılabileneceği söylenebilir ki, komünist ideolojiden beslenmeyen ulusal hareketler için bu, fevkalade-beklenmeyen bir şey de değildir. Dahası onun karakteri ve niteliği ile örtüşmektedir. KCK (PKK) Yürütme Konsey üyesi Sozdar Avesta’nın, “Somut bir proje olmadan yapılacak ateşkes çağrısı anlamlı değil, hele şartsız silah bırakma Kürt halkının davasına hakarettir. Bizim meselemiz dağı tercih etme meselesi değil, siyasal alandaki temsilcileri dahi kabul etmeyen bir devletle karşı karşıyayız” söylemi, yine Karayılan’ın Neswek’e verdiği röportajda: “ABD bizi hep düşmanlarımızın gözüyle gördü. Oysa biz, dost olarak algılanmak istiyoruz. 7000 silahlı savaşçımız İslâmi köktencilığe karşı ABD’nin mütefiki olabilir. (...) Türklerin aksine, Kürtler fazlasıyla ABD sempatanıdır. Eğilimleri, Amerikancılık yönündedir” beyanatı da onun bu karakterinin bir ürünüdür...

Bilindiği gibi PKK, üzerinde tartışılacak bir planla kendilerine gidilirse bunu müzakere edeceklerini ilan etti. Bu ilanla atbaşı olarak DTP Genel Başkanlığı’na Nurettin Demirtaş getirildi ve DTP desteğini alabileceği her kesime giderek ülkenin bir dizi yerinde “Edi Be-se” (Artık Yeter) şıarlarıyla mitingler gerçekleştirdi. On binlerce Kürt’ün bir araya getirildiği bu mitinglerle karşı tarafa (ABD-TC) güç gösterisinde bulunuldu. Buna paralel Ahmet Türk de partisinin grup toplantısında “PKK’ya silah bıraktırma süreci, ortaklaşacağımız bir projeye kamuoyunun, basın ve siyasi partilerin desteğiyle elbette ki pozitif bir sonucu oluşturabilir. (...) Biz elimizi taşın altına koyduğumuzu, değişim ve gelişim projesinde görev almaya hazır olduğumuzu çok defa ifade ettik. Bugün yine bu noktada olduğumuzu belirtmek isteriz. Partimize yönelik, siyasi, etik dışı saldırılar devam ettikçe, rolümüzü oynayamaz giderek zorlaşacaktır” demesi de dikkate değerdir. Zira bilinir ki, iki güç arasındaki diplomasi süreçlerinde, masadaki taraflar ellerini güçlendirmek babında bu tür girişimlerde bulunurlar. Dolayısıyla PKK’nin, üzerinde tartışılacak bir planla kendilerine gidilmesi halinde bunu müzakere edeceklerini duyurmasını müzakerelerin başladığı şeklinde mi okumak gerekir sorusu kendiliğinden akıllarda belirliyor... Zira müzakere teklifi, aslında PKK’nin uzun süredir tekrarlayıp stratejisi haline getirdiği “Demokratik Cumhuriyet Çözüm Planı” teklifine yapılan karşı teklifi ‘gördüm’ şeklinde de okunmaya müsaittir.

PKK ve bölgedeki diğer Kürt ulusal hareketleri üzerinden şekillenen oyunun perde arkasında dünya emperyalist güçlerinin çatışmasının gizli olduğu, yapılmış mevcut hamleler ile bir sürecin işleyeme başladığı ve bu saat itibari ile tarafların atacakları adımların geri dönülmez nitelikte olacağı açık. Buraya kadar açıkladıklarımız şu gerçekliği ortaya sermektedir: ABD emperyalizmi Ortadoğu’da yaşadığı tıkanıklığı yeni dengeler oluşturarak, yeni yönelimler sağlayarak, çekip düzenleyerek gidermek istemektedir. Doğalında oluşan her gelişme, yapılan her hesap, görüşme dönüp aynı noktada birleşmektedir. Son olarak Annapolis’te Filistin-İsrail barışı adıyla gerçekleştirilen “Ortadoğu konferansı” esasında Ortadoğu’ya yönelik uzun vadeli hedef ve politikaların belirlenmesini teşkil etmektedir; somut adım ise ABD karşıındaki cepheye karşı kendisine yedeklenmiş bir hat -ki esasında bir Arap hattı- oluşturmak. Bugünden itibaren yoğun gelişmelere ve çatışmalara sahne olacak Ortadoğu coğrafyası dünya gündeminde merkezi olacaktır. Emperyalistlerin oluşturduğu bu efendi-uşak işbirliği bölge emekçi halklarına ve ezilen uluslarına savaş, sömürü ve işgal niteliği taşıyıp bu saldırıya karşı yine bölge emekçi halklarının ve ezilen uluslarının anti-emperyalist, devrimci ve demokratik temeldeki mücadelesi hayati bir öneme sahiptir. Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün yolu da buradan geçmektedir.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Burjuva hümanizmi ve “barış” algısı

Feodal toplum içerisinde filizlenen burjuvazi bu toplumsal yapının kumu üzerine yeni bir toplumu, kapitalizmi inşa etmişti. Aydınlanma, aklın-bilimin-bireyin önemi, eşitlik, özgürlük, insan hakları gibi söylemler döneme damgasını vurduğu gibi burjuva egemen sınıfın ve toplumun niteliğini de oluşturmıştı. Dönemin ilerici-devrimci sınıfı olan burjuvazi sosyal, ekonomik, siyasi ve düşünsel alanda kendisini varedecek ve yeniden üretecek bir akımı da eksik etmeyecekti. Bu akım bugün de sıklıkla kullandığımız “hümanizm” kavramıdır. Gerçek anlamından uzaklaşan hümanizm/insancılık vurgusu burjuvazinin sınıf gerçekliğine perde çekme, egemenlik ve devlet düzenini rasyonelleştirme ve kendisini meşru göstermekten başka birşey değildir.

Demokrasi-devrim hatta komünizm mücadelesi hümanizm algısını sınıfsal ve tarihsel gerçekliğinden uzak burjuva ideolojisinin dar sınırlarında algılandığını ve savunulduğunu sıklıkla görmekteyiz. Burjuvazinin dilinden düşürmediği hümanizm, bu sınıfla uzlaşmaz bir karşıtık oluşumun proletaryanın ideolojisine çöreklenmiş yanılsamalara neden olmaktadır. Küçük burjuva sınıf çizgisi olan bu durum ister istemez burjuva ideolojisiyle aynı noktada birleşmektedir. Demokratik-devrimci mücadele içerisinde bugün için bu düşünce “sivil toplum” adı altında teorileştirilmektedir. Burjuva/kapitalist toplumun kendini idame ettirme adına ürettiği “sivil toplum” anlayışı tam da sınıf ve devlet gerçekliğini yok saymak yine burjuva toplumdan soyut-bağımsız görmek ve burjuva egemenliğinin teorileştirilmiş halidir. “Sol” içinde bunun temsilciliğiyle mükellef olan, reformist ve revizyonist ideolojiler ve küçük burjuva devrimci hareketler bu anlayıştan nasibini almaktan kurtulamamaktadırlar. Gıdasını burjuva ideolojisinden alan bu anlayış politik yaşamın her alanında, pratiklerde, söylemlerde kendisini açığa çıkartmaktadır.

Bugün için çokça karşılaştığımız söylemlerin başında “barış” söylemi yer almaktadır. Özellikle Kürt ulusal mücadelesinin bu günlerde yarattığı olduğu içteki ve dıştaki yankı karşısında çeşitli kesimlerin hep bir ağızdan dillendirdikleri “kan dökülmesin”, “silahlar bırakılsın”, “demokratik çözüm”, “barış istiyoruz” ifadeleri bunun en somut ve güncel halini oluşturmaktadır. Bu tutum ve algı dünyanın her yerinde verilen özgürlük ve kurtuluş mücadeleleri karşısında da sergilenmektedir. “Savaş karşıtlığı”nda da görülen bu çelişki “savaşa hayır”, “savaşa karşı barış” söylemleriyle neyin barış, neyin savaş ya da hangi savaş, hangi barış konusunda toplumsal ve sınıfsal gerçekliğinden kopuk, değerlendirmeler ve bunların siyasi-politik yönelimi tayin etmesi basit bir yanılgıdan öte ideolojik-siyasi çizgi sorunudur. Doğalında egemen-gerici sınıfların değirmenine su taşıyan bir nitelik arzemektedir.

Her bireyin, örgütün vb. savaş ve barış algısı ve ona karşı tutumu o bireyin, örgütün ideolojik çizgisinin ve ona rengini veren sınıfın yapısıyla doğrudan ilgilidir. Dolayısıyla birden fazla algı gelecektir. Ne var ki doğru algılayışın birden çok değil, tek olma zorunluluğu vardır. Bunu da belirleyen ne bizim “iyi niyet ve isteklerimiz” ne de “barış tutkumuzdur.” belirleyecek olan tarihsel-sınıfsal gerçeklik ile özneler olarak bizlerin bu bilimsel gerçeklik karşısındaki praksişimizdir. Bu da ancak ve ancak Marksist-Leninist-Maoist bilimsel bakış ile mümkündür. Sınıfsal gerçeklikten kopuk bir barış ya da savaş tanıımı yapılamaz. Savaşı yaratan, sınıfların varolduğu, her daim birbirleriyle çatıştığı ve birbirlerine karşı egemenlik kurduğu gerçekliktir. Savaş sınıflı toplum yapısının ve bunun bu gün aldığı dünya ölçeğindeki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaştır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi yanlışlıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergilemek gerçekliği görmedeyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi “silahsız” mücadele biçimlerinin insan ölümlüne ve kanının akmasına engel olamadığı tarih boyunca ve hatta en yakın tarihi tecrübelerde de yaşanmıştır. Görüldüğü gibi böylesi bir ideolojik anlayışın akademik-demokratik-sendikal vb. mücadelelerde sınıf uzlaşmacılığına, sömürünün devamına ve ezen sınıfların varlığını korumaya hizmet etmediği söylenemez.

Dolayısıyla gerçekliği gözönünde bulundurularak amaç ve araç ilişkisi doğru bir şekilde kavranarak bir savaş ve barış algısı yaratılmalıdır. Şu soruyu sormalıyız: “hangi barış” ya da “hangi savaşa karşıyız?” Haksız, emperyalist, ezen sınıfların savaşına mı, bunun karşısında biçimlerini onurlu ve haklı mücadele yürütenlerin savaşlarına mı yoksa “ne olursa olsun her türlü savaşa mı karşıyız?” Her şey zıttıyla vardır ve anlam içerir. Şayet idalize edilmiş ve gerçeklikten kopuk bir şekilde “savaşa karşıyız” deniliyorsa; işgal edilen, sömürülen, katledilen ezilen bir halkın, ulusun ya da işçinin, köylünün, emekçinin savaşma zorunluluğunu hiçe saydığımızı görmek durumundayız. İşgal altında katledilen ve sömürülen Afganistan, Irak, Filistin, Kürt halkları ve uluslarının bu katliamlar karşısında barış güvencilerini uçurmasını istemek ne kadar doğru ve gerçekçidir? Ya da onun için yanıp tutuşulan barış kimden istenmektedir. Ki barış istenilen hakim sınıflar yaptıkları her şeyi zaten “barış, demokrasi ve özgürlükler” adına yaptıklarını söylemiyorlar mı?

Savaş ve barış diyalektiğini doğru bir şekilde bilince çıkartmak zorundayız. Savaş barıştan, barış da savaştan bağımsız değildir. Gerici-sömürücü sınıfların var ettiği savaşlar kendi egemenliklerini yeniden ürettiği gibi hiçbir zaman gerçek barışı varedemez. Maoistler savaşı yaratan tarihsel ve sınıfsal gerçekliğin bilincindedirler. Bunu ortadan kaldıracak bilimsel bir ideolojiye sahip ve bunun için mücadele etmektedirler. Maoistler hiçbir zaman savaş ve silahlı kutsamaz, amaç olarak görmez; savaş ve barışı hümanist niyetlere göre değerlendirmez. Maoistleri vareden silah ve namuslu değil ona yön veren bilimsel ideolojisi ve siyasi çizgisidir. Her koşulda her şeyi silahlı, savaşla çözmöz. Silahlı, savaşla çözeceği şeyler uzlaşmaz sınıf karşıtlığının zorunlu kıldığı hallerdir. Dolayısıyla dünya emekçi halkların, ezilen ulusların kurtuluş ve özgürlüğe götüreceği, sınıflar ortadan kaldıracak savaş, zorunlu ve onurlu bir savaş olup gerçek barış da bu haklı savaştan doğacaktır. Bu bizim proleter dünya görüşümüzdür. Burjuva-feodal gerici sınıf iktidarını yeniden üretmekle mükellef “burjuva hümanizm”nden bizi kılın çizgiyle ayıran, tarihsel ve sınıfsal gerçeklik içerisinde anlam kazanan “proletarya hümanizmidir.”

Siyasi tutsaklardan devlete: Çabanız nafile!

F Tipi hapishanelerinde artan saldırılar nedeniyle ortak açıklama yapan siyasi tutsaklar, "Ne 19 Aralık katliamında, ne Diyarbakır'da, ne Ulucanlar'da taviz vermedik, veremeyeceğiz. 122 ölüm orucu şehidimiz ve yüzlerce gazimiz bunun son süreçte en net belgeleridir" diyerek saldırılara karşı aynı kararlılıkla direneceklerinin mesajını verdiler

Son süreçte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da turmandınlan ırkçı-şovenist-faşist saldırılar ülkedeki hapishanelerde de kendisini yoğun bir şekilde göstermektedir. Türk devleti bir taraftan Kürtçe'nin serbest olduğunu söylerken, hapishanelerde Kürt tutsaklar ve aileleri kendi aralarında Kürtçe konuştukları için saldırıya maruz kalıyorlar.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ayhan Güngör, Ulvi Yalçın, Erkan Altun, Murat Karayel, Hasan Polat ve Resul Kocatürk'ün yaptığı ortak açıklamada, bu hapishanede ve diğer hapishanelerde genel olarak tutsakların maruz kaldıkları saldırılara yer verildi.

Adalet Bakanlığı tarafından tecrit uygulamasının hafifletilmesi amacıyla yayımlanan 45/1 No'lu genelgenin uygulanmadığı belirtilen açıklamada, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin ile ilgili olarak da şu ifadeler yer verildi: "Son süreçte Kürt halkına yönelik estirilen şoven-ırkçı faşist saldırı dalgasını fırsat bilen hapishane yönetimi tecriti koyulaştırarak tredmanı yaşama geçirmek için yeni bir saldırı dalgası başlatmıştır. 22 Temmuz seçimlerinden sonra, yeni kabinede Adalet Bakanı olan Mehmet Ali Şahin'in gelişiyile birlikte, yönetim kademesinin değişmesiyle birlikte buna uygun yeni bir saldırı paketi hazırlandığı aşkardır. Esir düşen 8 askerin sağ olarak teslim edilmesi karşısında 'bırakılmalarına sevinemedim' diyecek kadar insani değerleri yozlaştırmış bir kişinin 'terörist' olarak gördüğü tutsaklara nasıl bir yaklaşım içinde olacağı, hapishanelere yönelik yaklaşımının ne olduğunu görmek hiç zor olmayacaktır".

Tutsakların açıklamasında son süreçte hapishanelerde pet şişeler nedeniyle tutsakların saldırıya uğramasıyla ilgili olarak da, "Parasını ödeyerek aldığımız içme sularının boşalan pet şişelerini 'amaç dışı' kullandığımız gerekçe yapılıyor. 7 yıldır sorun olmayan bir sorun icat edilerek, 3 Ekim'de yapılan genel aramada fiziki saldırıya da başvurarak pet şişeleri toplamaya başladılar. Suların düzenli akmaması nedeniyle kişisel temizliğimiz ve hücre temizliğini yapabilmek için su stokladığımız pet şişeler

saldırının bahanesi olmuştur. O günden beri kantinden parasını vererek aldığımız içme suları tarafımıza verilmeyerek, çamurlu kuyu suyu içmeye zorlanmaktayız" ifadelerine yer verildi.

Pet şişeler nedeniyle saldırıya uğrayan tutsaklara, saldırıları protesto ettikleri için de soruşturmalar açıldığı, hücre cezaları ve ziyaret yasakları getirildiği belirtilen açıklamada, "Siyasi tutsaklara geçen yıl ortalama 1'er yıl kapalı görüş-ziyaretten men cezaları mevcuttur. Ve hala da bu cezalar aralıksız bir şekilde sürmektedir. Bu yeni disiplin cezası furyasıyla idare bir kaç yıl daha disiplin cezası vererek tutsakların ailesiyle görüşmesini engellemektedir. Amaç çok açıktır, sessiz ölüm de denilen tecriti koyulaştırmak, siyasi tutsakları gözden uzak tutmaya çalışarak F tipi baskı ve işkenceleri pervasızca yaşama geçirilmektedir" denildi.

AKP hükümetinin 'demokrasi mücadelesi' maskesiyle pozlar vererek Kürt sorunu ile ilgili açıklamalar yaptığı şu günlerde, AKP hükümetinin Adalet Bakanı'nın yönetimindeki hapishanelerde hala Kürtçe konuşmak rahatlıkla engellenmektedir. Tutsakların açıklamasında bu sorunla ilgili olarak şu ifadeler yer verildi: "Türkçe bilmeyen tutsaklar ve ailelerine, ziyaretler başta olmak üzere genel olarak telefon görüşmelerinde Kürtçe konuşmak yasaklanmıştır. Konuşanlara ise anında müdahale edilerek konuşması kesilmeye başlanmıştır. Bu dönemde şoven-ırçı ve faşist anlayışın tezahürü olarak telefon görüşmelerinde Kürtçe konuşmayı yasaklamaları, zihniyetlerini ve yapılmak istenenleri ortaya koymaktadır".

Tutsaklar açıklamalarını şu sözlerle bitirdiler: "Ne 19 Aralık katliamında, ne Diyarbakır'da, ne Ulucanlar'da taviz vermedik, veremeyeceğiz. 122 ölüm orucu şehidimiz ve yüzlerce gazimiz bunun son süreçte en net belgeleridir. Böyle bir geleneğin olduğu ülkemiz hapishanelerinde bu tarz saldırılarla başarı kazanılacağı sanılıyorsa, buna diyeceğimiz tek şey; çabanız nafiledir".

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi ve Gebze M Tipi hapishanelerinden tahliye edilen 4 kişi, hapishanelerde yaşanan sorunları anlattı. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden tahliye edilen Hüseyin İrmak, hapishane idaresinin görüşe gelen ailelere, "örgüt talimat verdi, çocuklarınız sizinle görüşmek istemiyor" şeklinde açıklamalar yaptığını söyledi.

Demokratik Haklar Platformu (DHP), Eziyenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), Partizan, ODAK ve Özgürlükler İçin Mücadele Platformu (ÖMP) F tipi hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekmek için, hapishaneden yakın zamanda tahliye edilenlerle birlikte ortak bir basın toplantısı düzenledi. İstanbul Beyoğlu'ndaki Makine Mühendisleri Odası'nda düzenlenen toplantıya, kurum temsilcileri, hapishaneden yakın zamanda tahliye edilen 4 kişi ve Av. Ebru Timtik katıldı.

'Saldırıları yoğun olarak

PKK'li tutuklulara yönelik'

Toplantıda ilk sözü alan Av. Ebru Timtik, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki tutuklu ve hükümlüler üzerindeki baskıların, saldırıların ciddi boyuta ulaştığını kaydetti. İçerideki saldırıların son dönemde artan milli-

yetçi, ırkçı saldırılardan bağımsız olmadığını vurgulayan Timtik, saldırıların yoğun olarak PKK'li tutuklu ve hükümlülere yönelik olduğunu söyledi. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kalan siyasi tutukluların, arama gerekçesi ile hücreye gelen gardiyanların sık sık saldırısına maruz kaldığını belirten Timtik, ailelerin de baskı ve engellemelerle karşı karşıya olduğunu, ailelerin yakınları ile görüş yapamadığını söyledi. Timtik, F tipi hapishanelerini 'iyileştirmek' amacıyla Adalet Bakanlığı tarafından 22 Ocak 2007'de yürürlüğe konulan 45/1 sayılı genelgenin de halen uygulanmadığını söyledi.

Siyasiler artınca genelge uygulanmadı

Hapishaneden yakın zamanda tahliye olan Ayten Öztürk, İnan Doğan, Hüseyin İrmak ve Özgür Ertürk de tek tek söz alarak hapishanede yaşanan sıkıntıları anlattı. Gebze M Tipi Hapishanesi'nde kalan ve kısa bir zaman önce tahliye edilen Ayten Öztürk, en sık karşılaştıkları sorunun "soyarak arama" olduğunu söyledi. Öztürk, Gebze M Tipi Hapishanesi'nde az sayıda siyasi tutuklu olduğu için ilk dönemlerde 45/1 sayılı genelgenin uygulandığını; ancak siyasi tutuklu ve hükümlü sayısı arttığı için son zamanlarda baskıların arttığını ve genelgenin de eskisi gibi uygulanmadığını kaydetti.

Tutsaklar su ihtiyaçlarını bile karşılamıyor

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kaldığını ve 13 Kasım'da tahliye edildiğini belirten İnan Doğan ise arama gerekçesi ile sık sık keyfi saldırılara maruz kaldıklarını söyledi. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan diğer bir sorunun ise su sıkıntısı olduğunu belirten Doğan, tutuklu ve hükümlülerin ihtiyacı olan içme suyunu bile karşılayamadıklarını söyledi.

Tutukluların, su ihtiyacını pet şişelerini doldurmakla çözmeye çalıştıklarını dikkat çeken Doğan, hapishane idaresinin pet şişelerine de tahammül edemediğini ifade etti.

Aileler çocuklarına karşı kıskırtılıyor

Hüseyin İrmak ise, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi idaresinin, görüşe gelen aileleri çocuklarına karşı kıskırttığını söyledi. Hapishane idaresinin ailelere "örgüt talimat verdi, çocuklarınız sizinle görüşmek istemiyor" şeklinde açıklamalar yaptığını dikkat çeken İrmak, uygulamaların yasal dayanağının olmadığını vurguladı. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden 6 Kasım'da tahliye edilen Özgür Ertürk de "İçerideki saldırılar dışarıdaki faşist saldırılardan bağımsız değildir" dedi.

Alevilik sorununa el atan AKP olunca kaygılar arttı

Son süreçte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da İslam dininin Sünnilik'ten sonra ikinci büyük mezhebi olan Alevilik ile ilgili tartışmalar yeniden yükselmeye başladı. Avrupa Birliği'ne üyelik süreci nedeniyle bu tip tartışmaların sıklıkla gündeme geldiği Türk devletinde inançlar arasındaki eşitsizlik sorunları sürüyor. Türk devletinin kuruluşu sırasında da mevcudiyetini koruyan bu sorun, AB'nin zorlamaları olsa da hala doğru bir şekilde ele alınmıyor. Sorunun devam etmesinde

birincil derecede Kemalizm'in yapısal etkisi bulunurken, Kemalizm'le problemleri olsa da Sünni İslam'a yakın duran ve bugün hükümette olan AKP gibi emperyalizmin uşağı sınıfların temsilcilerinin de rolü gözardı edilemez. Cem Vakfı gibi Kemalizm'in savunuculuğunu yapan Alevi grupları da çözüm için önlerine laiklik temelinde talepler yerine, laik olmayan feodal burjuva Türkiye Cumhuriyeti devletinin çıkarlarını koydukları için sorunun çözümünde kendileri de engel oluşturmaktadırlar.

Okullarda okutulan ve yalnızca Sünni İslam'ın anlatıldığı zorunlu din dersleri nedeniyle bu süreçte gündeme taşınan Alevilik sorununda hükümetteki AKP'nin başkanı Tayyip Erdoğan siyasi bir şov yapma amacıyla girişimde bulundu. "Alevilerle toplu iftarda buluşacağız" diyen Başbakan, bu girişimini biraz acemice gerçekleştirdi. Zira Alevi örgütleri inanışlarında böyle bir uygulamaya yer olmadığını, tuttukları Muhharem orucunun bir matem orucu olduğunu belirterek, AKP'nin bu acemi siyasi şovuna tepki gösterdiler.

AKP kaş yaparken göz çıkarıyor

"Alevilik asimile edilmek isteniyor"

AKP hükümeti Alevi mezhebi ile ilgili bazı düzenlemeler yapacağını sinyali verdi. Bunu parti içindeki Alevi bir milletvekili duyurmuş oldu. Ancak önerilenler Alevi örgütleri tarafından tepkiyle karşılandı ve Aleviliğin asimile edilmek istendiği kaygıları dile getirildi. AKP hükümeti zaman zaman bu tip siyasi şovlar yapmaya soyunsa da, her defasında kaş yapayım derken göz çıkarıp Alevilerin tepkisini aldı. Zaman zaman da husumet içeren açıklamalarıyla bu tepkiyi derinleştirdi. Alevilerin inanç merkezleri olarak bilinen cemevlerinin "cümbüşi" olarak nitelenmesi ve "Alevilere hak verirken Satanistler de ister" sözlerindeki gibi yaklaşımların olması tepkileri iyice arttırmaktadır. AKP hükümetinin Alevi dedelerine tıpkı cami imamları gibi devlet memurluğu statüsü verileceğini açıklaması da Alevilerin tepkiyle yaklaştığı bir mesele.

Alevi örgütleri AKP'ye tepkili

Alevi örgütlerinin temsilcileri, Başbakan Erdoğan'ın Muhharem orucunun tutulacağı Ocak ayında katılacağını açıkladığı toplu iftar organizasyonunu, yeni bir 'Sünnileştirilmiş' Alevi mezhebi oluşturma girişimi olarak değerlendirdi.

Başkanlığını İzzettin Doğan'ın yaptığı Cem Vakfı gibi ağırlıklı olarak Kemalist ve devletçi olan gruplar ise bu eşitsizliği yaratan Türk devleti değilmiş yanlısı-ması yaratıp, Alevileri Türk devletine yamamaya çalışmaya devam ediyorlar. Ülkede Aleviler ile ilgili bir eşitsizliğin olduğunu kabul eden ve hak talebinde bulunan bu gruplar, bu hakkın önündeki engel yalnızca AKP'ymiş gibi propaganda yapıyorlar. Türk devletinin tekçi, inkarcı anlayışını taşıyan ve Türk devletini "laik cumhuriyet" olarak tanımlayan bu gruplar öncelikle kendi söyledikleri ile çelişki içerisinde. Zira laik bir devlette bu tip sorunlar kesinlikle olamaz, yoksa devletin laikliği tartışma konusu olur.

"Kürt halkı yalnız değildir"

İstanbul'un Maltepe İlçesi'ne bağlı Gülsuyu Mahallesi'nde bir araya gelen ve aralarında DHP'nin de bulunduğu kurumlar, son dönemde artan Kürt halkına yönelik saldırıları kınayarak, bu saldırılara sessiz kalmayacaklarını duyurdular. 26 Kasım tarihinde Gülsuyu son durakta toplanan kurumların üyeleri, "Operasyonlara son verilsin, şovenist-faşist saldırılara karşı yaşasın halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi" yazılı pankart açarak yürüyüş eylemi düzenledi. Sloganlarla Heykel Meydanı'na yürümek isteyen kitleye polis engel oldu. Okul durağına gelen kitle polis barikatı nedeniyle burada basın açıklaması yaptı.

İkitelli'de polis ve sivil faşist terörü

İstanbul İkitelli'de PKK'nın 29. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla eylem yapan PKK militanlarının ardından toplanan ülkücü faşist grup; silah, satır, balta gibi araçlarla İkitelli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne saldırdı. Bu saldırının ardından 27 Kasım tarihinde bir araya gelerek saldırıları protesto etmek isteyen demokratik kitle örgütü üyelerine ise polis saldırdı. Daha eylemin başlamasına fırsat vermeden saldıran polis ile kitle arasında çatışma çıktı. Gaz bombaları ile saldıran polise barikat kurarak direnen kitle bir süre çatışmayı sürdürdükten sonra eylemi sona erdirdi.

Mollaköylüler'den baz istasyonuna isyan

Erzincan'a bağlı Mollaköy Beldesi'nin sakinleri, yerleşim yerlerine yakın bir bölgeye kurulmak istenen baz istasyonları nedeniyle basın açıklaması yapıp tepkilerini dile getirdiler.

5 Kasım tarihinde, baz istasyonlarının kurulacağı Cumhuriyet Mahallesi'ndeki belediyeye ait arsada basın açıklaması yapan Mollaköylüler, baz istasyonunun yerleşim yerlerine yakın olan bu bölgede kurulmamasını istediler. Basın açıklamasında, kavak polenlerinin kanserojen etkisi yaptığı gerekçesiyle yerleşim yerlerindeki tüm kavak ağaçlarının kestirilmesine rağmen baz istasyonu-

nun bu kadar yakın bir bölgeye kurulmak istenmesinin düşündürücü olduğu belirtildi. Baz istasyonunun kurulacağı bu bölge İlköğretim okuluna 100 metre, yerleşim yerlerine ise 50 metre uzaklıkta.

Belediyeye ait arsayı GSM şirketine 3 yıllığına 16 bin 500 YTL karşılığında kiralayan CHP'li Belediye Başkanı Yüksel Turan'ın Mollaköylülerin kendisine gösterdiği tepki karşısında, "Baz istasyonu bir hizmettir. Telefonlarımız evlerde çekmiyor. Sağlık açısından sorun oluyorsa, devletimiz çaresini bulacaktır" dediği öğrenildi.

Alevilerle ilgili bazı açılımlar yapacağını açıklayan AKP'ye Alevi örgütleri siyasi şov yapıyor diyerek tepki gösterdi. Tepkiler içerisinde Aleviliğin Sünnileştirilmek istendiği kaygısı da öne çıkıyor

Ekonomideki açıklar dikiş tutmuyor

2006 yılı boyunca ülkemizdeki kilit kuruluşları yabancı tekelere ve onların ülkemizdeki piyonlarına peşkeş çekerek bütçede geçici bir şişkinlik yaratan AKP'nin, ekonomide ilan ettiği "bahar" havası rakamların soğuşuna dayanıyor. Yatırıma dönüştürülmemiş olan sıcak paraya dayalı ekonomi, bir yandan dış ve iç borç çıkmazına hapsolmüşken, öte yandan bütçe ve dış ticarette oluşan açıklarla kan kaybetmeye devam ediyor.

Dış ticaret açığı yama tutmuyor

İthalat (dış alım) giderleri ile ihracat (dış satım) gelirleri arasındaki uçurum kapanmak bilmiyor. IMF-Dünya Bankası gibi uluslar arası mali kuruluşların dayattıkları politikaların uygulanması sonucu gerek ülkemizdeki sanayi üretiminde yaşanan kronik düşüş, ithalatın her geçen gün artmasına yol açıyor. Üretimde yaşanan bu düşüşün, yine

aynı politikalar nedeni ile üretime dönük yatırımın hayli sınırlı kalması ve daha ziyade ara mali-montaja dayalı üretim yapılması ithalatın şahlanmasına yol açarken, dış ticaret açığının ise giderek kapatılamaz bir hal almasına neden oluyor. İthalata şartlandırılan ülke ekonomisinin durumu bu nedenlerle trajikomik bir hal alıyor. Geçtiğimiz yılın ilk 9 ayında dış ticaret açığı 44. 2 milyar dolar olarak gerçekleşirken, 2007 yılının ilk 8 ayındaki dış ticaret açığı 45.3 milyar dolara ulaşmış durumda. Başka bir deyişle bu yılın ilk sekiz ayında ihracattan (dış satım) 76 milyar 201 milyon dolarlık gelir elde edilirken, aynı dönem içerisinde ithalat (dış alım) için yapılan giderler ise 121 milyar 506 milyon dolar olarak gerçekleşti.

"Rekor" bütçeden eser kalmadı

2006 yılında yerel yönetimlerin giderlerini, kamu giderlerini bütçe bilan-

çosuna yansıtmayan, yapılması gereken borç ödemelerini bir sonraki yılın bütçesine erteleyen AKP hükümeti, özelleştirmelerden elde edilen paranın coşkusuyla; 23 yıl aradan sonra bütçenin ilk defa fazla verdiği yalanına sarılmıştı. "2006 yılı bütçesi 23 yıl aradan sonra ilk kez fazla verdi. 64 milyon YTL olan bu fazla ile bir rekor kırıldı" diyor AKP'nin sözünü ettiği bütçe "rekor"u, bu yıl yine bütün ayak oyunlarına karşın bütçenin zarar göstereceğinin kesinleşmesi ile tersine bir "rekor"a dönüşecek gibi görünüyor. Zira 2007'nin ilk 10 ayında bütçe açığı 12.3 milyar YTL'ye ulaşırken, bu açığın 102 milyon YTL'si sadece Ekim ayı içerisinde gerçekleşti. AKP hükümeti tarafından açıklanan 2007 bütçesi tahmini sonuçları içerisinde bütçenin 16.7 milyar YTL açık vereceği de utangaçça ifade edilmektedir.

Bu yılın bütçesi ile 2006 yılı bütçesinin verilerinin karşılaştırıldığı Türkiye

Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı'nın konuya ilişkin verileri oldukça çarpıcı. Araştırmaya göre bu yılın ilk 9 ayındaki bütçe açığı geçen yılın aynı dönemindeki bütçe açığından 400 kat fazla oldu! TEPAV araştırması; Telekom hisse satışı, özelleştirme kapsamındaki arsa satışı gibi özelleştirme gelirlerinin bütçe gelirleri dışında tutulması halinde geçen yılki 3.8 milyar YTL'lik açığın yüzde 400'lük bir sıçrama ile 19.1 milyar YTL'ye çıktığına işaret ediyor.

AKP hükümeti, bu yılın bütçesinden yapılması gereken ödemeleri 2008 yılı bütçesine devrederek bütçeyi dengede gösterme oyununu oynar mı bilmez, ancak 2007 yılı bütçe sonuçlarının AKP'ye ekonomide toz pembe tablolar çizme imkanı vermesi bir hayli güç görünüyor.

700 YTL'si olmayan aç

Türk-İş tarafından yapılan hesaplamalara göre, Kasım ayı itibarıyla 4 kişilik bir ailenin aylık sınırı geçen aya göre yaklaşık 40 YTL artarak 697.16 YTL'ye yükseldi.

4 kişilik ailenin gıda harcamalarının yanı sıra kira, ulaşım, giyim, eğitim, kültür gibi temel ihtiyaçları için harcaması gereken asgari tutarı gösteren yoksulluk sınırı ise aynı dönemde 2 bin 140 YTL'den 2 bin 270 YTL'ye çıktı.

Bu yılın ilk 11 ayı itibarı ile gıda harcaması tutarındaki artış, yüzde 13.32 oldu. Gıda harcamasındaki artış oranı, bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 15.19, yıllık ortalama artış ise yüzde 11.63 olarak hesaplandı.

Araştırmada, soğuk hava koşullarının etkilediği meyve-sebze fiyatları ile uzun zamandır gündemde olan ekmek zammı ve bakliyatları dönem artışının enflasyonu tetiklediği de ifade edildi.

50 bin mevsimlik tarım işçisi grevde

Çukurova bölgesinde yevmiyele-ri ödenmediği için greve çıkan 50 bin mevsimlik tarım işçisinin mücadelesi sonuç vermeye başladı. Adana ve Antakya bölgesinde grevdeki işçilerin taleplerinin kabul edilmesi sonucu anlaşma sağlanırken, Mersin ve Tarsus'ta ise iş bırakma eylemleri devam ediyor.

23 Kasım tarihinde Adana, Ceyhan, Erzin, Dörtöy, Tarsus ve Mersin'de 50 bin mevsimlik tarım işçisi 21.1 YTL olarak belirlenen yevmiyele-ri 3 aydır verilmediği için greve çıkmıştı. Geçtiğimiz Ağustos ayında işçiler yevmiyeleri az olduğu için iş bırakma eylemi yapmış, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Adana Valiliği ve İş Bulma Kurumu temsilcilerinin bulunduğu Tarım Komisyonu tarafından yevmiyeler 21.1 YTL'ye çıkartılmıştı. Buna karşın toprak sahipleri 3 aydır işçilere kararlaştırılan ücretin altında para ödüyordu. İşçilerin sırtından geçinen firmalar, işçileri 15-16 YTL'ye çalıştırıyorlardı.

Petkim'in satışına işçilerden tepki

24 Kasım'da İzmir Aliaga ilçesinde bir araya gelen Petrol-İş üyesi işçiler Petkim'in Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) tarafından Socar-Turcas-Injak Ortak Girişim Grubu'na 2 milyar 40 milyon dolara satılmasını onaylayan kararın protesto etti. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'ndan yapılan açıklamada Petkim'in satışının yüzde 51'lik kısmının satışının onaylandığı duyuruldu.

Petkim'in özelleştirilmesine ÖYK'dan onay verilmesi, işçiler tarafından Pektim

kavşağından B kapısına kadar yapılan yürüyüşle protesto edildi. İşçiler adına bir açıklama yapan Petrol-İş Sendikası Aliaga Şube Başkanı Salih Mehmet Aydın, satış kararının sürpriz olmadığını belirterek, "Çünkü ÖYK; Başbakan ve dört bakan- dan oluşmaktadır. AKP hükümeti iş başına geldiği günden bu tarafa, IMF'nin özelleştirme politikalarını sıkı sıkıya uygulayarak, ülkemizin ne kadar birikimi, stratejik önemde kuruluşu varsa hepsini

satmaya, talan etmeye, yabancı sermayeye peşkeş çekmeye devam etmektedir" dedi. Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun başlatıldığı ihale kararının iptali için açılan davanın sürdüğünü belirten Aydın, "Açılan davalar sürerken, baştan beri skandallarla dolu Petkim'in özelleştirme sürecinin devam ettirilmesi büyük yanlışlıktır" diyerek Petkim'in satış kararı için de yeni bir dava açacaklarını belirtti.

Telekom işçilerinin direnişi sona erdi

Demokratik Haklar Platformu üyeleri 18 Kasım günü Telekom işçilerini ziyaret ederek direnişe destek sunmuştu

Türk Telekom'da 16 Ekim'de başlayan grev, 28 Kasım günü gerçekleştirilen görüşmelerde uzlaşma sağlanmayışına sona erdi.

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ve Yönetim Kurulu üyelerinin de hazır bulundukları ve basına kapalı olarak gerçekleştirilen

görüşmelerin ardından yapılan açıklamada tarafların anlaşmaya vardıkları ifade edildi. Açıklamada, Telekom işçilerinin aylık ücretlerine ilk yıl için yüzde 10, ikinci yıl ise yüzde 6.5+enflasyon oranında zam yapılması hususunda görüş birliğine varıldığı belirtilirken, daha önceki görüş-

melerin tıkandığı noktalardan biri olan kapsam içi ve kapsam dışı personelin ücretleri arasındaki dengesizliğin giderilmesi konusunda da tarafların anlaşmaya vardıkları ve 2008 yılının Mart ayından itibaren bu dengesizliğin giderilmesine başlanacağı açıklandı.

Öğretmenler 24 Kasım'da yaptıkları eylemlerle insanca bir yaşam istedi

Öğretmenler borç kiskacında

Bir yandan yıllardır uygulanan ekonomik-sosyal programlar sonucu ülkemizdeki öğretmenlerin yüzde 88'i borçla geçinmek durumunda bırakılmışken, öte yandan devlet, eğitim emekçilerinin içine düşmüş oldukları bu borç çıkmazını

gözlerden saklamaya çalışarak pembe tablolar çizmeye ve 24 Kasım Öğretmenler Günü'nü süslü laflarla geçiştirmeye devam ediyor.

AKP hükümeti, "24 Kasım, öğretmenlerin değerini düşünüp anlamamıza vesile

olan önemli bir gün" diye dursun, Eğitim-Sen tarafından öğretmenlerin sosyal ve ekonomik durumlarına ilişkin yapılan araştırma bu söylemi yalanlar durumda. Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası'nın (Eğitim Sen) 2 bin 104 öğretmenin katılımıyla yaptığı anket, öğretmenlerin yüzde 88'inin borçla geçindiğini ortaya koydu.

Yine aynı anket sonuçlarına göre öğretmenlerin yüzde 38'in ek iş yaparken, yüzde 48'i ise fırsat olduğunda ek iş yapabileceğini belirtti Bir takım elbise almanın bütçelerini "çok fazla" etkileyeceğini söyleyen öğretmenlerin oranı ise yüzde 49. Aldığı maaşlar nedeniyle yüzde 30'unun hiç tatil yapmadığına yer verilen ankette, öğretmenlerin yüzde 57'sinin kirada oturduğu, yüzde 82'sini bankalara borçlu olduğu, yüzde 36'sının ise sosyal etkinliklere ayda 25 YTL ya da daha az para ayırabildiğine dikkat çekiliyor. Anketin çarpıcı sonuçlarından bir diğeri ise öğretmenlerin yüzde 47'sinin, çocuklarının öğretmen olmasını istememeleri...

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Taraf olmayanlar bertaraf olur

Genel olarak dünyada yaşanan gelişmeler, bu gelişmeler içerisinde Büyük Ortadoğu Projesi'nin işgal ettiği yer ve bu kapsamda gerek ülkemizde, gerekse de dünyada kapsama genişletilen saldırılara karşı gelişmeleri doğru okuyarak, işçisi, köylüsü ve emekçisiyle tüm halk katmanlarını kordine ederek, birlikte mücadeleyi örgütlemek durumundayız.

Pasta büyüdüğüce verilen mücadelenin kendisi de biçim değiştirerek, zayıfın güçlüye entegre olmasını hızlandırıyor. Bu yaşananlarla birlikte, emperyalistlerin kurduğu tahakküm, sömürge ve yan-sömürge ülkelerin kendi iç dinamiklerini peşkeş çekerek, kurtlar sofrasından kınıtı kapma hevesine girdikleri göstermektedir. Dünyada hakim olan gücün ABD emperyalizmi olduğu ifadelendirilse de, bunun dışında belli güçlere erişmiş ve ABD ile karşı karşıya gelmekten kendileri pazarlarını genişletmeye çalışan emperyalist güçlerin olduğu bilinmektedir. İşte bu durum zayıf kimi ülkelerin uşaklık tercihlerini yendi- den gözden geçirmesine neden olabilmektedir. Bu geliştirilen ilişki ağının, ezilen emekçilerin çıkarları temelinde değil, bir avuç işbirlikçi-uşak kesimin istemleri dahilinde oluşturulmuş götüremez bir gerçekçidir.

Emperyalizmin piyonu olan Türk hakim sınıfları; efendi-uşak ilişkisini alaylayıp pullayarak "stratejik ortaklık" olarak emekçi halkımıza anlatmakta ve kandırmaya çalışmaktadırlar. ABD'nin BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) ile birlikte geliştirdiği sürecin ülkemizdeki yansımalarıyla birlikte daha aktif uygulamaya başlanmıştır. AKP hükümeti üzerinden uygulamaya çalışılan politikaların Kürt sorunu etrafında ordu merkezli killele çatışır hale gelmesi ve bu kesimi de çok dışlamadan kendilerine yedekleme anlayışı mevcuttur. Yeni dönem itibarıyla verilen mücadelenin önümüzdeki dönemde daha hissedilir boyutlara varması ve öngörülen yeni senaryoların önümüzdeki süreçte ortaya çıkması muhtemel bir durum değildir. Dışında daha etkili ve kendisine güvenle hareket edebilmeleri için, içte belli ölçülerde liberal politikalar gerekmektedir. Bu çerçevede atılan adımlara bakıldığında, esasta Kürt ulusal hareketinin tasfiyesini hedefleyen, ancak geri bir uzlaşma noktası da diyebileceğimiz girişiminin olabileceği, geriye kalan ve uzlaşmaz olarak gördükleri kesimlere yönelik bir savaşın başlatılması kaçınılmazdır.

Tüm yapılan plan ve programlara bakıldığında saldırıların hedefinde olan geniş halk yığınlarıdır. Faşizmin hukuksuzlukta sınır tanımadığını, önündeki tüm engelleri zorla kaldırmaya çalıştığını geçmiş dönemlerden gayet iyi bilmekteyiz. Bugün ise yaptıklarını belli bir hukuk etrafında kalıcılaştırarak daha etkin sonuçlar almaya çalışmaktadırlar. Son dönemlerde çıkarılan yasalarla dar kesimin ihtiyaçları üzerinden hareket edildiği ve yeni olarak sunulmaya çalışılan, esasta eskinin bir takım rüşüşlerle tekrar kitlelere sunulduğu, ancak temelinde emekçilerin ihtiyaçlarını gidermekten uzak olduğu görülmektedir. Hiç bir şekilde emekçinin çıkarları ile örtüşmeyen ve emekçiye aşılan sa- vaş ilan eden bu yasalar, siyaset odaklı yapılmış ve gelecek olumsuz süreçte üst tabakaya sus payı olarak sunulurken, yaşanan baskı ve sömürge kar- şı haklarını arayanlara yönelik ağır yaptırımlar içermektedir.

TBMM adalet komisyonunda kabul edilen, Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'ndaki şartlar gerçekleşmeden grev veya lokavt karar verenerle, bunu teşvik edenler, zorlayanlar veya propagandasını yapanlar, grev veya lokavtın sürekliliği ya da geçici olarak yasaklandığı işyerlerinde bu karar verenerler, teşvik edenler, zorlayanlar veya propagandasını yapanlar, böyle bir kararın verilmesine veya uygulanmasına veya bunlara katılmaya ve devam etmeye zorlanırlar, teşvik edenlere, bu yolda propagandasını yapanlara, çeşitli düzeylerde hapis cezaları verilecektir. Yine Grev uygulanan işyerinde, "Bu işyerinde grev vardır", lokavt uygulanan işyerinde de "Bu işyerinde lokavt vardır" ibareleri dışında, afiş, pankart gibi araçları asan veya yazı yazanlarla işyeri ve çevresinde grev nedeniyle kulübe, baraka, çadır gibi barınma yerleri yapılanlar veya yapturanlar, çeşitli hapis cezalarına çarptırılırken, özelleştirme programında bulunan kuruluşlarla ilgili, özelleştirme uygulamaları hakkında kanunda yer verilen yasaklara aykırı hareket edenlere de hapis ve para cezaları verilmektedir. Kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşleri düzenleyen veya yönetenlerle bunların hareketlerine katılanlara, toplantı veya gösteri yürüyüşlerine ilişkin belirtilen, görevleri yerine getirmeyen düzenleme kurulu üyelerine cezalar verilirken, güvenlik kuvvetlerine, hükümet komiserine veya yardımcılara, hükümet komiseri tarafından toplantı veya yürüyüş için görevlendirilenlere, bu görevlerini yaptıkları sırada engel olanlara çeşitli düzeylerde hapis cezaları verilecektir. Bu değişikliklere paralel olarak; Türkiye Cumhuriyeti'nin varlık ve bağımsızlığına, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine yayın yapan kuruluşların işletenleri, yayın yönetmeni, sorumlu müdürü, haber müdürü, program yapımcısı ve sunucularına, TCK'da yer alan suçlardan iştirak hükümlerine göre verilecek cezalar, yan oranında artırılarak uygulanacaktır.

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi Ortadoğu'yu kapsayacak bir hareket sahası üzerinden yürünmek istendiğinden, içte uzlaşmaz olarak gördükleri kesimlerin üzerine daha sert gidilerek, hem yasal, hem de fiili statüde saldırıların kattanarak artması kaçınılmazdır. Kendi potasına çekebilecekleri çevrelere karşı yürütecekleri liberal politikalarla, onları daha da etkisizleştirme girişimleri muhtemelken, buna direnen ve savaş yürütenlere karşı her türlü hukuksuzluk denenecektir.

TELEKOM'daki grevin sürdüğü günlerde, birçok işçinin sabotaj yapmakla suçlanıp sonrasında tutuklanması, yine taşeron firmaların yer yer gelişen saldırıların bundan sonra uygulanacak metodun bir parçasıdır. Eylem içerisindeki taktikler itibarıyla telefon kablolarının kesilmesi tartışma yaratsa da, bu eylem biçimlerinin hiç bir zaman devreye sokulamayacağı yönlü tartışma doğru değildir. Sadece taktiksel olarak hangi aşamada başvurulması gerektiği noktasında değerlendirilebilir. Bu eylemler greve olan ilgiyi azaltıyor söylemiyle birlikte, eylemi pasifize etmeye çalışan kesimlerin savunduğu biçimiyle eleştiri yapmamız mümkün değildir. Karşımızda demokratik bir yapı yoktur. Tuzla tersanesinde pespeşe gerçekleşen işçi ölümleri (iş cinayetleri) karşısında sesiz kalarak üç maymunu oynayanların, telefon kablolarının kesilmesi karşısında bu denli "duyarlı" davranmalarının kendilerince bir nedeni olsa gerek. Kuşku yok ki, o nedenle de bu eylemi başansızlığa sürüklemektedir.

Bu sebeple işçinin, köylünün ve emekçinin hak istemleri karşısında uygulanacak yaptırımların kendisine bakıldığında, sistemin istemleri dışında gelişebilecek fiili herhangi bir eylemin, yaptırımlarla bastırılma eğiliminin güçlendiği görülmektedir. Bu geliştirilmek istenen tavırın kendisi, mevcut hak istemlerinin barışçı yollara sevk edilmesini sağlamaktadır. Kısacası sivil toplum örgütleri yaratarak itaatini genişletmesini ve gelişmesini istiyorlar. Uzlaşma içerisinde yürütülen siyasetin sınıfın çıkarlarına hizmet etmeyeceği, daha doğrusu taraf olmayanın bertaraf olacağı, faşizmin olduğu ülkelerde istenilenlerin sınırlı da olsa verilemediği, hakların ancak verilen çetin bir mücadele ile alınacağını bil- limesi gerekmektedir.

DKH'den şiddet ve kadın konulu panel

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” vesilesiyle bir aydır sürdürdüğü kampanyanın bir parçası olarak 11 Kasım Pazar günü, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde ‘Şiddet ve Kadın’ konulu bir panel gerçekleştiren Demokratik Kadın Hareketi, kadın sorununu ve şiddeti tartıştı

Demokratik Kadın Hareketi, “25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” vesilesiyle bir aydır sürdürdüğü kampanyanın bir parçası olarak 11 Kasım Pazar günü, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde ‘Şiddet ve Kadın’ konulu bir panel düzenledi. DKH'yi anlatan kısa bir sinevizyonun ardından başlayan panele DKH'dean bir temsilcinin yanı sıra Emekçi Hareket Partili Kadınlar'dan Zeynep Özdal, Emekçi Kadınlar Demeği'nden Emine Güngör ve Avukat Züleyha Gülüm katıldı. DKH temsilcisinin 25 Kasım'ın tarihine ilişkin yaptığı konuşmanın ardından söz alan Zeynep Özdal, şiddetin türlerine değinerek cinsel, fiziksel, psikolojik şiddetin kadın üzerindeki etkilerini açıkladı. Özellikle son dönemlerde muhalif ve politik kadınlar üze-

rinde yoğunlaşan baskılara da dikkat çeken Zeynep Özdal, kamusal alandaki şiddetin ve devlet şiddetinin de kadınlara yönelik erkek egemen anlayışı açığa çıkardığını, erkeklerin de bu şiddetin uygulayıcısı olduğunu dile getirdi.

Söz alan ikinci konuşmacı Emine Güngör ise şiddetin artarak devam ettiğini ancak bir taraftan da kadınlara yönelik şiddetin eskisinden daha görünür hale geldiğini dile getirdi. Şiddetin daha görünür hale gelmesinde kadın kurumlarının mücadelelerinin etkili olduğunu dile getiren Güngör, kadının şiddete karşı sessiz kalmamasının en önemli etken olduğunu vurguladı.

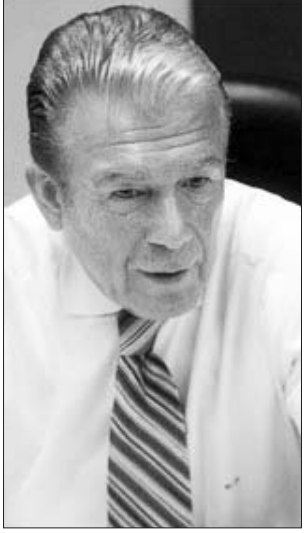
Güngör'den sonra söz alan Av. Züleyha Gülüm ise şiddetin bir yönetme biçimi olduğunu, medeni ülkeler dahil

her yerde kadına, şiddet karşısında sessiz kalmasının öğretildiğini söyleyerek başladığı konuşmasında yasal mücadelenin önemli olduğunu, ancak şiddeti çözümlemede yetersiz olduğunu, şiddetin kaynağına yönelmek gerektiği gerçekliği üzerinde durdu. Kadınlara yönelik şiddete karşı mücadelenin ülkemizde 80'li yıllardan sonra başlayarak yükseldiğini dile getiren Gülüm, bağımsız kadın mücadelesinin gerekliliğini vurguladı. Son yıllarda kadınların aleyhine olan bazı yasaların kadın mücadelesiyle değiştiğine dikkat çeken Gülüm, tüm bu değişikliklere karşın yetersizlikler olduğunu, yasalar da kadınların lehine pozitif ayrımcılığın gerekli olduğunu, yeni anayasal düzenlemelerde yer alan değişikliklerin kadınları mağdur olarak tanımladığını dile getirdi.

Son olarak söz alan DKH temsilcisi, kadına yönelik şiddete karşı mücadelede asıl önemli olanın şiddet algısı olduğunu ve bu yönüyle şiddetin sonuçları üzerinden bir mücadeleden ziyade şiddeti yaratan unsurları açığa çıkararak sebep-sonuç ilişkisine dayanan bir mücadele yönteminin ve biçiminin çözüm için zorunluluk olduğunu dile getirdi. Ancak genel anlamda bu ilişkinin kurulamadığını ve kadın mücadelelerinin kadını şiddetin mağduru ve şiddeti yaratan unsurların çok dışında tanımlamalarının, yürütülen mücadelenin de kadının mağduriyeti ile sınırlı dar bir kısır döngüye hapsedtiğini dile getirdi. Son olarak panele katılanların soruları üzerinden kısa bir söyleşi gerçekleştirildi. Sanatçı Nurgül Ateş'in seslendirdiği türkülerin ardından etkinlik sona erdi.

Kadın kurumlarından Arena programına suç duyurusu

Demokratik Kadın Hareketi'nin de yer aldığı Kadına Yönelik Şiddete Dur De İnisiyatifi, 13 Kasım Salı günü İstanbul Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada son haftalarda ordu ve hükümet tarafından kısırtılan saldırgan milliyetçiliğin medya eliyle Kürtlere, örgütlü kurumlarına ve mücadelesine yönelik linç kampanyasına dönüştüğü, Uğur Dündar yönetimindeki Arena programının “29 Ekim Cumhuriyet Özel” adlı bölümünde DTP yöneticisi, Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nin aktivisti Yıldız Aktaş'ın terörist olarak adlandırılarak hedef gösterildiği, aynı söylemin ertesi gün Flash TV haberlerinde de tekrarlandığı dile getirildi. Ayrıca hedef gösterme işleminin bir itirafçının ifadelerine dayandırılarak yargı sürecinin etkilenmesine çalışıldığı dillendirilerek, tüm bu saldırıların DTP'li milletvekillerinin meclise girmesinin hemen ardından yoğunlaştırıldığı ifade edildi.

Uğur Dündar yönetimindeki Arena programının “29 Ekim Cumhuriyet Özel” adlı bölümünde DTP yöneticisi, Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nin aktivisti Yıldız Aktaş'ın terörist olarak adlandırılarak hedef gösterildiği gerekçesiyle Kadına Yönelik Şiddete Dur De İnisiyatifi, 13 Kasım Salı günü saat 13:00'te İstanbul Adliyesi'ne suç duyurusunda bulundu

larının onların şahsında emekten, özgürlüklerden ve kadınların kurtuluşundan yana olan tüm güçlerin sesini bastırmayı hedeflediği ve kadınların DTP'li kadın milletvekillerinin yanında yer alacağı, ırkçı, milliyetçi saldırılara karşı mücadele edecekleri dile getirildi. Basın açıklaması atılan sloganlar eşliğinde sona erdi. Basın açıklamasının ardından İstanbul Adliyesi'ne gidilerek suç duyurusunda bulunuldu.

Ordu, hükümet ve medyanın el ele vererek yürüttüğü kampanyada “önce kadınları vurun” şılarıyla hareket edildiği, DTP'li Sebahat Tuncel'in milletvekilliğinin hukuka aykırı yargı kararlarıyla düşürülme çabasının, Yıldız Aktaş ile birlikte terörist olarak teşhir edilmesinin, PKK tarafından kaçınılan 8 askerin sağ salım teslim alınmasını sağlayan DTP milletvekillerinden Fatma Kurtulan'ın eşinin politik tercihleri nedeniyle özel hayatının medya tarafından yağmalanarak linç sürecinin en önemli mağduru haline getirilmesinin, şovenist linç kampanyalarının erkek egemenliğin kadına yönelik şiddetiyle buluştuğunu gösterdiği vurgulandı.

Basın açıklamasında son olarak Yıldız Aktaş'a ve DTP'li kadın milletvekillerine yönelen bu linç kampanyalarının onları şahsında emekten, özgürlüklerden ve kadınların kurtuluşundan yana olan tüm güçlerin sesini bastırmayı hedeflediği ve kadınların DTP'li kadın milletvekillerinin yanında yer alacağı, ırkçı, milliyetçi saldırılara karşı mücadele edecekleri dile getirildi. Basın açıklaması atılan sloganlar eşliğinde sona erdi. Basın açıklamasının ardından İstanbul Adliyesi'ne gidilerek suç duyurusunda bulunuldu.

Kadına yönelik şiddet ve ayrımcılık protesto edildi

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü, ülkenin çeşitli yerlerinde kadın örgütüllükleri tarafından gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle karşılandı.

İstanbul

İçinde Demokratik Kadın Hareketi'nin de yer aldığı 25 Kasım Kadın Platformu kitlesel bir eylem düzenledi.

Beyoğlu'ndaki Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen kadınlar, kadına yönelik şiddeti konu edinen gazete küpürlerini yere sererek etrafında toplandılar. Burada bir basın açıklaması yapan kadınların eylemi zılgıtlarla sona erdi.

İzmir

25 Kasım'da İzmir'de iki ayrı etkinlik gerçekleştirildi.

İlk olarak Demokratik Kadın Hareketi'nin de arasında bulunduğu kurumlar Karşıyaka münibüs duraklarında "Emperyalizme, kapitalizme, şovenizme ve kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadeleye" yazılı pankart açarak sloganlarla yürüdü. Sık sık "Kadına yönelik şiddete son", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son", "Yaşasın kadın dayanışması" şeklinde sloganlar atan ve bildiriler dağıtarak yürüyen kitle Karşıyaka İş Bankası önünde basın açıklaması yaptı. Basına açıklamasında, "Mücadele sonucu kazanılan 8 Mart, 25 Kasım gibi tarihsel günlerin yaratıcıları olan emekçi kadınlar, gerçek kimliklerini ancak sömürünün ve şiddetin kaynağı olan bu sisteme karşı mücadele içinde bulacaklardır. Bu nedenle emekçi kadınları, gerçek kurtuluşları için bir adım öne çıkmalan, örgütlü mücadeleye katılmaları için çağırmaya devam edeceğiz" ifadelerine yer verildi. Açıklamanın ardından

şiiir dinletisi gerçekleştirilerek, bildiri dağıtımı yapıldı.

Diğer bir etkinlik ise İzmir Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'nde Demokratik Kadın Hareketi tarafından gerçekleştirildi. Etkinlikte 25 Kasım'ın tarihçesi anlatıldı. Ardından kadına dönük şiddeti işleyen bir sinevizyon gösterisi yapıldı ve Taliban rejimi altında ezilen, erkeklerin gölgesindeki kadınların yaşamlarını konu edinen 'Osama' adlı film gösterildi.

Konya

25 Kasım Pazar günü gerçekleştirilen etkinlikte, kadın sorunu ve çözüm yollarına değinildi. Etkinliğin açılış konuşmasının ardından "Güldünya'ya" adlı mektup okundu. DKH'nin hazırladığı sinevizyon gösteriminin ardından müzik ve şiir dinletisi de verilen etkinlik, kadına yönelik şiddet konusuyla söyleşiyse sona erdi.

Dersim

Aralarında Demokratik Kadın Hareketi'nin de bulunduğu kurumlar Yeraltı Çarşısı üzerinde 25 Kasım'a ilişkin ortak basın açıklaması yaptı. 25 Kasım'ın tarihçesine yer verilen açıklamada; son günlerde özellikle basın eliyle kısırtılmaya çalışılan şovenist dalgaya ve bunun kadınlar üzerindeki etkisine değinildi.

"Kadının özgürlük mücadelesi elbetteki erkek karşın değil, tam tersine onurlu insanların özgürce yaşadığı bir toplumsal yaşam düzeyi içindir" ifadelerine yer verilen açıklamada, "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın özgürlük mücadelemiz", "Yaşasın kadın mücadelemiz", "Jin, jıyan, azadi" şeklinde sloganlar atıldı. Eylem Cumhuriyet Meydanı'nda bulunan Özgürlük Anıtı'na karanfil bırakıldıktan sonra sona erdi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

İngiltere'de "Yeni Kadın ve DKH" konulu panel yapıldı

Britanya Demokratik Kadın Hareketi, 4 Kasım tarihinde "Bugünden Yarıya Yeni Kadını Yaratma Cüretiyle Demokratik Kadın Hareketi Gecesi" adıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

Demokratik Kadın Hareketi onur üyesi Berna Saygılı Ünsal ve tüm devrim şeditleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlikte yapılan açılış konuşmasında, DKH'nin amacının cins baskısına, dinsel, geleneksel, sınıfsal, ekonomik, politik her türlü cins ayrımcılığına, kadının baskı görmesine, ezilmesine, aşağılanmasına, köleleştirilmesine, cinsel meta olarak pazarlanmasına karşı, kadının kadın olmaktan kaynaklanan tüm sorunlarına karşı özgün, ortak mücadelesini oluşturmak olduğu belirtildi.

Kadın hareketlerinin mücadelelerini aktaran sinevizyon gösteriminin ilgiyle izlendiği etkinlikte, kurumların gönderdikleri mesajlar da okundu. Avrupa Demokratik Kadın Hareketi'nin mesajında; kadının yaşadığı sorunlara dikkat çekilerek, “Özgürlüğümüzü, dilimizi ve kimliğimizi kazanmak için bilincimizi örgütlü bir güce çevirerek geleceğimizi hep birlikte inşa edelim. İnsanca yaşam için, demokrasi ve bağımsızlık için kadının enternasyonal dayanışmasını ve toplumsal dönüşümünü örgütleyelim” ifadelerine yer verildi. Açıklamada ayrıca Türk hakim sınıflarının emperyalist güçlerin komutasında, Kürt ulusuna dönük başlatılan yeni saldırılara da değinilerek, bu saldırılara karşı Kürt ulusu ile dayanışma çağrısı yapıldı. Pınar Sağ'ın sahne alarak seslendirdiği türkülerle katılımcılara güzel anılar yaşattığı etkinlik, coşkuyla sona erdi.

Kadın platformundan Novamedli kadınlarla dayanışma yürüyüşü

Novamed Greviyle Dayanışma Kadın Platformu, Novamed Fabrikası'nda yaklaşık 450 gündür grevde olan kadın çalışanlarla dayanışma amacıyla Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde yürüyüş düzenledi.

Aralarında Demokratik Kadın Hareketi'nin de bulunduğu kurumlar 17 Kasım Cumartesi günü, Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya geldi. "Erkek egemenliğe, kapitalizme kadınlar direniyor" yazılı pankart açan kadınlar, "Yaşasın kadın dayanışması", " "Görünmeyen emek sesini yükselt", "Novamedli, Telekomlu işçiler yalnız değildir" sloganları eşliğinde Galatasaray Meydanı'na yürüdü. İstiklal Caddesi'nde yapılan yürüyüş çevredeki kadınlar da alkış ve zılgıtlarla destek verdi.

Yürüyüşe Telekom işçileri destek verdi

Telekom işçilerinin de destek verdiği yürüyüş Galatasaray Meydanı'nda son buldu. Platform adına Türkçe ve Kürtçe yapılan açıklamada, 81 kadının Novamed Fabrikası'nda sürdürdüğü grevin 448. gününe girdiğine vurgu yapılırken grevle birlikte öğle yemeklerinin değişmesi, doğum sırasının kaldırılması gibi kısmi olumlu değişikliklere gidildiği belirtildi. 28 Ekim'de Petrol-İş'te örgütlü Novamed işçileri ve işveren arasında yapılan görüşmelere de değinilen açıklamada, ikinci görüşmenin ise 28 Kasım'da yapılacağı kaydedildi. Açıklamada, grevde olan işçilerin talepleri kabul edilene kadar eylemlerine devam edecekleri de belirtildi. Grevde olan Telekom işçileri de Novamedli kadınların yanında olduklarını ifade ettiler. Açıklama alkış ve zılgıtlarla son buldu.

Bütün uluslara tam hak eşitliği

Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı ve ulusal eşitsizlik burjuva feodal sistem devam ettiği sürece varlığını koruyacaktır. Zira bu milli baskı kendisini ekonomik ve siyasal eşitsizlik zemininden var etmektedir

Her türlü toplumsal meselenin kendisini varetği ekonomik-siyasi-kültürel vs bir özü vardır. Kapitalizmin şafağında tarih sahnesindeki yerini alan ulus ve bununla beraber ulusal sorunun da iktisadi temeli meta üretiminin gereklilik duyduğu Pazar birliğidir. Batı Avrupa'da genel olarak tek ulusal yapılanma gerçekliğinin de sonucu olarak, burjuvazinin iç pazarı oluşturma sürecinde önündeki temel engel feodalizmdi ve demokratik devrimlerle tasfiye edildi, ulusal sorun da esasta çözüme ulaştı. Doğu Avrupa ve Asya'da ise milli hareketlerin özgün bir başka özelliği de çok ulusal yapılanmasının sonucu olarak egemen ulusun burjuvazisine karşı mücadeleyi de barındırmıydı. Hem Batı Avrupa'da hem de Doğu Avrupa ve Asya'da milli meselenin ekonomik özü hep aynı kalmıştır; Pazar. Fakat, kapitalizmin serbest rekabetçi dönemden tekeli aşamaya, yani emperyalizme ulaşması, milli meselenin siyasal-sosyal içeriğinin de değişmesini beraberinde getirmiştir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında ve esasen 1917 Ekim Devrimi sonrasında ulusal sorun siyasal alanda emperyalizme karşı savaşın bir parçası haline gelmiş-

ti. Ulusal sorunun değişmeyen ekonomik özüne karşın değişen siyasal ve sınıfsal özü, bu değişiminin gerçek anlamda çözümünü günümüzde tek tutarlı anti-emperyalist politik hatta sahip proletaryanın omuzlarına yüklemiştir. Kapitalizm, serbest rekabetçi döneminin karakteristik özelliği olan ulusal pazarlar biçimindeki örgütlülüğünü, en yüksek aşaması olan emperyalizm ile birlikte dünya çapında bir yapılanlandırmaya ulaştırmıştır. Aşırı yoğunlaşan ve ulusal sınırlara sığmayan sermaye, yeni pazarlara açılma ihtiyacının sonucu olarak o güne değin ulusal pazarlar biçiminde örgütlenmiş-örgütlenmekte olan ekonomik yapılan yıkılmış, kendisine bağlamıştır. Uluslararası tekel boyutuna ulaşan aşırı merkezileşmiş sermaye bu özelliği sebebi ile yaşadığı tıkanıklığı ve aşırı üretim sonucu oluşan ekonomik bunalımlarını aşabilmek için özellikle dünyanın az gelişmiş ülkelerini bir ahtapot misali sarıp sarmalamıştır. Bu pazarlar üzerindeki emperyalistler arası paylaşım ve yeniden paylaşım mücadelesi ise bir çok ulusal, bölgesel ve dünya ölçeğindeki savaşlara neden olmuştur.

Uluslararası kapitalist sistemin kendi öz ka-

rakteri gereği yaşadığı her bir ekonomik bunalım, emperyalizmin dünya halkları ve ezilen uluslarına dönük siyasal-ekonomik-askeri alandaki saldırılarını arttırmasını da beraberinde getirmiştir. Bugün itibarıyla, emperyalistler cephesinden ekonomik egemenlikte stratejik öneme sahip olan petrol ve enerji kaynakları üzerindeki hakimiyet esas belirleyendir. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin, yakıcı şekilde hissettiği yeni pazar ihtiyacının hedefi bu sebeple Ortadoğu'dur. Afganistan ile başlayıp Irak ile devam eden emperyalist işgal ve saldırıgânlık, boğulma durumuna sürüklenen ABD emperyalizminin nefes alabilme hamleleridir.

Tüm bu gelişmeler, ezilen dünya halkları ve ulusları ile emperyalizm arasındaki çelişmenin dünyanın baş çelişmesi olduğunu, emperyalistler arası eşitsiz gelişmenin bir sonucu olarak da ABD emperyalizminin baş düşman olduğunu gösterir. Dünyanın ezen-ezilen ülkeler ve uluslar biçimindeki bölünmüşlüğü emperyalizmin başlıca özelliklerinden birisidir ve bu çelişki bugün daha da derinleşmiştir. Yan-feodal, yan-sömürge ve sömürge ülkelerin dünya proleter devriminin fırtına merkezleri olması, dünyanın kırılan olarak tanımlayabileceğimiz bu ülkelerde yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi doğrudan bu baş çelişki ile ilgilidir. Mao'nun; "Doğu rüzgânı, batı rüzgânını yenecektir" söylemi, emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ulusları arasındaki çelişmelerin en keskin yaşandığı ve bu sebeple de en zayıf halkasından kopacağı gerçeğine işaret etmektedir.

Emperyalist yayılmacılık karşısında direnen anti-emperyalist, bağımsızlıkçı ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri dünya çapında gelişen devrimci mücadelenin filizlenme alanlarıdır. Dünyanın gehresi çevre ülkelerden değişecektir. Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde yükselen ve yükselmekte olan sınıf mücadelesi, geleceğin Altınçağ'ının habercisidir. Bu belirlemenin doğrudan işaret ettiği Ortadoğu bölgesi ve yine bununla doğrudan ilgili olan ülkemizdeki sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi, adını ettiğimiz bölgenin dünyadaki siyasal gelişmeleri büyük oranda belirlemesi nedeniyle oldukça önemlidir.

Birçok yazımızda dikkat çektiğimiz üzere, ulusal sorunun doğru analizi ve buradan doğru ulusal hareketlerin doğru tahlili, anti-emperyalist mücadelenin stratejik ve taktik politikaları, bunların sınıf mücadelesinde işgal ettiği yerin ve kapsamının belirlenmesi iktidar mücadelesinde hayati önem taşımaktadır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) Leninist öğretisinin evrenselliğinin kavranması, emperyalizm çağında aldığı özgün biçimin anlaşılması önemlidir. Özellikle Irak işgalinde bölge siyasal belirleyici önemi artan, tarihsel gelişimi ve bugün ulaştığı durum itibarıyla kendisine özgü nitelikler taşıyan ve de ülkemiz sınıf mücadelesinin önemli sorunlarından olan Kürt ulusal meselesine ilişkin doğru programatik ve stratejik yaklaşım, yukarıda aktardığımız UKKTH evrensel öğretisi içerisinde kendisine cevap bulmaktadır. Yoldaş Kaypakaya'yla ülke devrimci hareketine nitel katkı sağlamış teorik belirlemelerimiz bugünün gelişmelerine ışık tutmakta, doğru devrimci siyasal duruşun sağlam temelini teşkil etmektedir.

Günümüzde bir dünya sistemi olan emperyalizmin daha da yoğunlaşan ve merkezileşen sermayesinin ihtiyaçlarına göre ulusal olan ne varsa yıkmaya uğraşında, UKKTH'nın savunusu bilimsel sosyalist teorinin güne cevap olacak pratik politikaları üretmesinde temel dayanağı durumundadır. Emperyalizmin sözde "bölme" politikalarına alet olma anlamına kesinlikle gelmeyen UKKTH'nın savunusu bizzatlı emperyalizm karşıtı halkların ve ezilen ulusların birleşik devrimci mücadelesinin temel dinamiklerindendir. Emperyalizmin temel karakteristik özelliği olan ezen-ezilen ülke ve uluslar bölünmüşlüğü ve bunun günümüzde gittikçe derinleşmesi gerçekliği, ulusal sorunun aldığı özgün biçimi doğru kavramayı oldukça önemli kılmaktadır. Şöyle ki; emperyalizm ve proleter devrimler çağında ve günümüz tek kutuplu dünya gerçekliğinde ulusal meselenin almış olduğu özgün siyasal-sosyal içerik, yani emperyalizme karşı savaşın bir parçası olduğu gerçekliği doğru okunmadığı takdirde, UKKTH'nın savunulması ya da bu hakkın görmezden gelinmesi öz itibarıyla herhangi bir farklılık taşımayacaktır, sonuç itibarıyla doğrudan ya da dolaylı olarak emperyalizmin politikasına hizmet etmiş olacaktır.

Komünist hareket tarafından daha da bayraklaştırılması gereken bu hakkın kimi çevrelerce "reel politik durum" gerekçesi ile esasında sosyal şovenizmin etkisinde kalınarak inkar edilmesi, halklar ve ezilen uluslar arası kardeşliği, dayanışmayı ve birlikteliği zayıflatacak, ezilen uluslara mensup proletaryanın milliyetçi burjuvazinin bayrağı altında toplanmasına hizmet edecek ve böylelikle emperyalizmin ve gerici iktidarların sözde çözüm projelerine de maddi zemin hazırlanmış olacaktır. Yani emperyalizmin oyununa gelmeyelim derken, dolaylı yünden bu oyunun parçası haline gelmiş olacaktır.

Ulusal burjuva karakterli savaşımaların sınıf bilinçli proletarya tarafından desteklenip desteklenmemesi tamamıyla söz konusu ulusal savaşın önderliğinin karakterine bağlıdır. Eğer önderlik devrimci ulusal bir karakter taşıyorsa, yani emperyalizme darbe vuruyor ve proletaryanın ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyetini engellemiyorsa bu savaşın destekleniriz. Tersı durumlarda ise desteklemeyiz. Ekonomik ve siyasal bağımsızlığa sahip olmayan ve bu yönüyle de çözümde dış güçlere bel bağlayan burjuva karakterli ulusal hareketler emperyalizm ile ya da ezen ulus burjuvazi ile şu ve ya bu boyutta bir anlamaya, uzlaşmaya gidecektir. Kendi ideolojilerinin emrettiği milliyetçi program ve çizgi sonuçta emperyalizmin dalgalandırdığı beyaz bayrak altında saf tutmasını getirecektir. Günümüz tek kutuplu dünya gerçekliği ise bu sonucu kaçınılmaz kılan diğer etkenlerden birisidir.

Bizimki gibi ülkelerde sosyo-ekonomik yapıdan ötürü anti-feodal mücadele ile anti-emperyalist mücadele iç içedir, demokratik yön ile milli yönün bileşkesi olan Milli Demokratik Devrim ülkemiz proletaryasının asgari devrim programıdır. Emperyalizmin ve feodalizmin hakimiyeti sebebiyle burjuva demokrasisinin yaşam bulmadığı ülkemizde siyasal iktidarın yapısı faşizmdir. İki ulus ve onun üzerinde fazla azınlık milliyetin yaşadığı coğrafyamızda, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli baskının esas uygulayıcıları Türk hakim sınıflardır. Emperyalizmin bu milli baskıyı desteklemesi de kendi çıkarları gereğidir. Ulusal sorun bağlamında ezilen ulus burjuvazisinin ilerici-demokratik yönü varken, Türk milli burjuvazinin ise bu anlamda ilerici-demokratik yönü esas olarak yoktur. Kürt ulusal sorunu karşısında şoven çizgiye sahip Türk ulusal burjuvazisinin ise ezilen ulus burjuvazisine göre anti-emperyalist duruşu çok daha ileridir.

Birçok kez belirttiğimiz üzere ulusal ve sınıfsal hareketler farklı niteliklere sahiptirler. Milli hareketler ile halk hareketleri ve bunların ülkemiz örgütünde temel yönelimi olan kendi pazarını kurma ile özü toprak devrimi olan Yeni Demokratik Devrim hedefi birbirinden tamamen başka şeylerdir ve bu aynımda bizim safımız proletaryanın safıdır.

Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı ve ulusal eşitsizlik burjuva feodal sistem devam ettiği sürece varlığını koruyacaktır. Zira bu milli baskı kendisini ekonomik ve siyasal eşitsizlik zemininden var etmektedir. Bu eşitsizliğin ortadan kaldırılacağı siyasal sistem ise Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı etrafında örgütlenmiş Demokratik Halk İktidarı'dır. Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliğinin garanti edildiği, hiçbir zorunlu resmi dilin tanınmadığı, herhangi bir milletin imtiyaza sahip olmadığı azınlıkların haklarının anayasal güvence ile teminat altına alındığı, her ulusa kendi kaderini tayin hakkının tanındığı ve bunların gerçekleşmesi için Türk ve Kürt uluslarına bölgesel özerklik, azınlık milliyetler için ise özerklik ve tamamen demokratik yerel kendini yönetim sistemi proletaryanın ulusal soruna ilişkin programının özetidir.

Örgütlenmede uluslar ve milliyetleri değil sınıfları baz alan proletaryanın devleti, ulusal eşitsizliği sadece siyasal alanda değil daha da önemlisi ekonomik alanda çözmek için uğraşır. Krüşçev revizyonizminin iktidarı sonrası Rus ulusu ile diğer uluslar arasındaki ekonomik ve bununla koşut olarak siyasal eşitsizlik artarak sürmüş ve nihayet 1990'lı yılları başlarında ise 16 ulusun bölgesel özerkliğinin merkezi devleti olan SSCB dağılmıştır. Keza Yugoslavya ve Çekoslovakya gibi ülkelerin dağılmasında da bu esas neden etkili olmuştur. Ulusların ayrı devlet kurarak dağılmasının ana nedeni ekonomik ve bununla beraber siyasal alandaki eşitsizlik olmakla birlikte emperyalist ve gerici

devletlerin klasik böl-parçala-yönet politikalarıyla da ilgilidir. Tabii ki emperyalistler için çok ulusal, birleşik-büyük ülkeleri yönetmekten ise küçük parçacıkları yönetmek ve denetim altında tutmak daha tercih edilir.

Komünistlerin ulusal topluluklar için kendi programlarında savundukları bölgesel özerkliliktir. Yani geniş tabanlı bir öz yönetim ve özerklik. Bu yönüyle bölgesel özerklik bir hak değil komünistlerin ulusal topluluklar için savundukları çözüm planıdır. Coğrafyamızda ulusal özellik taşıyan Türkler ve Kürtler için bölgesel özerklik tanınacaktır. Bu durum, merkezi yapılanmayı dışlamadığı gibi, aksine onu daha da güçlendiren bir siyasal organizasyondur. Ülke genelinde geçerli olacak Demokratik Merkezizetçilik ilkesi ışığında Halk Meclisleri aracılığıyla yönetim ile ulusal hakların eşitliğinin sağlanmaya çalışılması birbirine karıştırılmamalıdır.

Ulusal devlet-ulusal bayrak hiçbir zaman Maoistlerin anlayışı olmamıştır, olmayacaktır. Tutarlı demokratik tavır, her ayrıcalık gibi ulusal eşitsizliklere de kararlı bir şekilde karşı durmayı gerektirir. Bizler, her millet ve milliyetten işçi-emekçilerin birliğinin eşitlik-özgürlük ve gönüllülük temelinde sağlanabileceğinin bilincindeyiz ve bu birliğin çimentosu da UKKTH, yani siyasal ayrılma hakkının kayıtsız şartsız tanınmasıdır. Proletarya enternasyonalizminin ulusal ölçekte alacağı biçim, mücadele yürütülen siyasal coğrafyanın tümünü kapsar. Bu sebeple milliyetlere göre örgütlenme enternasyonalist değil burjuva ulusçu yaklaşımdır. Marksizm'i özümseyemeyenlerin aksine, UKKTH'nın savunulması ezilen ulusa mensup işçi ve emekçiler ile ezen ulusa mensup işçi ve emekçilerin sınıf dayanışmasını ve mücadelesini bölmemekte, bilakis bu hakkın savunulması oranında birlik kuvvetlenmektedir. Bırakalım emperyalizm çağının ezen-ezilen uluslar gerçekliğinde, Yeni Demokratik İktidar ve Sosyalizm'de dahi UKKTH'den vazgeçilemez. Sosyalizm'de ulusal eşitsizlikler ve baskılar yoktur denilerek bu hakkın varlık gerekçesinin ortadan kalktığını söylemek tarihi tecrübelerden öğrenmeyi bilmemek olduğu gibi, inceltilmiş sosyal şovenizmin etkisinde kalmak demektir. Bu hakkın yadsınması ulusların eşit birliğini dışlar ve kaynaşmayı geciktirir. UKKTH; siyasal ayrılma hakkı, yani ayrı devlet kurma hakkı demektir. Bu mutlak ayrı devlet ile özdeşleştirilemez. Bizim karşı çıktığımız, kabul etmediğimiz zorunlu evlilikler, eşit ve özgür birlikteliği tehdit eden imtiyazlardır. Ulusal sorunda halkçı-köklü çözüm proletaryanın devrim programındadır. İki eşit cumhuriyetin gönüllü birliği olan Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'dir.

Kağıt üzerinde çözüm projelerini, görevleri art arda sıralamak tabii ki yeterli değildir. Bunları yaşamsallaştıracak stratejik ve taktik politikaların geliştirilmesi gerekliliktir. Doğru önderlik, doğru bir siyasal ve taktikle orantılıdır. Ulusal soruna ilişkin berraklaşmış MLM bakış açısı ve çözüm projemiz olmasına karşın bu, Kürt ulusuna mensup işçi, köylü ve emekçiler içerisinde yeterli düzeyde varedilememiş, proletaryanın mücadele bayrağı altında kardeşlik temelinde sınıf mücadelesi olması gerektiği biçimde örülenmiştir. Ezilen ulus içerisinde programatik düzlemde yukarıda aktardığımız bu politikalar ışığında bağımsız siyasal duruşumuzu koruyarak faaliyet yürütmek her zamankinden daha da önemlidir. Ezilen Kürt ulusuna karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen komünist hareket objektif olarak bir yandan sosyal şovenizme hizmet ederken, öte yandan da Kürt işçi, köylü ve emekçilerinin ezilen ulusun bayrağı altında toplanmasına, onların ideolojik ve siyasal etki alanına kaymasına neden olacaktır. Özellikle devrimimizin temel gücü olan köylülüğün azımsanamayacak bir bölümünü oluşturan Kürt köylüsünün programatik düzlemde taşıdığı stratejik değerin berrak bir şekilde kavranması büyük öneme sahiptir.

Söz ve eylemin diyalektik birliği içerisinde kitleler ile bütünleşmek; devrimci proletaryanın mücadele çizgisi budur. Küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru adım adım, siyasal iktidarı lokma lokma yutar misali örgütsel güçleri birleştirmek, kurumsallaştırmak, stratejik planlamalar dahilinde güncel ve yerel siyasal gelişmelere müdahil olmak devrimci mücadelenin temel örgütsel mantığıdır.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

Yılmaz Güney Gençlik Kültür-Sanat Festivali Sona Erdi

Avrupa Demokratiik Gençlik Hareketi (ADGH) tarafından düzenlenen Yılmaz Güney Gençlik Kültür-Sanat Festivali Almanya'nın Frankfurt kentinde başarıyla gerçekleştirildi. Festivale Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen gençlerin tiyatro, müzik, halk oyunları, şiir, resim ve el sanatları dallarında bir birinden güzel kültür-sanat çalışmaları beğeniyle izlendi

Her yıl geleneksel olarak Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi (ADGH) tarafından düzenlenen Yılmaz Güney Gençlik Kültür-Sanat Festivali Almanya'nın Frankfurt kentinde başarıyla gerçekleştirildi. Festivale Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen gençlerin tiyatro, müzik, halk oyunları, şiir, resim ve el sanatları dallarında bir birinden güzel kültür-sanat çalışmaları beğeniyle izlendi.

Egemen emperyalist hegemonyanın, geniş emekçi kitlelerin haklı mücadelesini manipüle etmek, kendi hakimiyetini derinleştirmek için yaptığı saldırılar ideolojik bir aygıt olarak gördüğü kültür emperyalizmi, yaşadığımız yüzyılda egemen sınıfların önemli bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Sanat ve kültürün tüm araçlarını elitistleştirip, bir zümrenin çıkarı için kullanmaya sevk eden kültür emperyalizminin yozlaştırıcı saldırılarına karşı halkların demokratik kültürünü yaygınlaştırp egemen kültüre karşı güçlü duruş sergileyebilmek için geleceğin sanatçıları bir araya gelerek her yıl kültür-sanat festivali düzenlemektedirler. Yılmaz Güney'e atfen yapılan festivaller, tesadüfi bir vurgunun kendisi değil bilakis geçmişten günümüze halk saflarında demokratik kültür mücadelesinin önemli bir üstadının olmasının ürünüdür. Yılmaz Güney filmlerinde “hünerli beyinlere”, “doğuştan yeteneklere” inanmayarak halktan insanlara da yer verip, halkın kültür-sanatla iç içe olduğu değerler yaratabilmiştir. Yılmaz Güney, “sanat için sanat” anlayışının yaygınlaştırılmaya çalışıldığı günümüzde ‘Halkın Sanatçısı, Halkın Savaşçısıdır’ diyebilmektir. ADGH'nin düzenlemiş olduğu bu festivaller, büyük ustaya atfen yapılarak, gençliği kültür-sanat cephesinde onun yaratmış olduğu değerlere kanallize etmenin önemli araçlarından biridir.

Festival'de müzik, halk oyunları, şiir ve tiyatro dallarında ödülleri verilirken; Festival Özel Ödülü, Hrant Dink şahsında AGOS gazetesine verildi. Ülkemiz özgülünde şovenist-milliyetçi politikaların hızla tırmanması sonucunda Ermeni azınlığın ilerici bir aydını olan Hrant Dink'in katledilmesinin demokrasi mücadelesini engelleyemeyeceği, onun ardıllarının Hrant'ın bıraktığı bayrağı yükselteceğini simgeleyen bu ödül, Festival'in siyasi mesajı olan ‘Halkların Birliği ve Kardeşliği Şiarını Yükseltelim’le bütünleştirilerek AGOS gazetesine verildi. Avrupa Türkiye İşçiler Konfederasyonu (ATİK) bünyesinde çalışmalarını yürüten Gök Kuşağı Sanat Atölyesi Korosu da Festival'e güzel bir sunum yaparak devrimci dayanışmanın önemini vurguladı.

Üniversitelerde anti-bilimsel eğitimin kurumsallaşmasının temel taşlarından olan YÖK, birçok yerde yapılan eylemlerle protesto edilirken, 12 Eylül darbesinin ürünü olan bu kurumun kaldırılması, herkese bilimsel-eşit-ücretsiz-anadilde eğitim talebi dile getirildi

YÖK protestosuna polis saldırdı

Çanakkale'de YÖK'ü protesto eden DGH, YDG, SGD, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Derneği, YGH, İHD, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen ve Genel-İş sendikası üyeleri basın açıklaması yaptıktan sonra polis saldırısına uğradı.

11 Kasım Pazar günü Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen kitle burada basın açıklaması yaptıktan sonra belediye sosyal tesislerinde yapılacak olan etkinliğe katılmak üzere marş söyleyerek yürümek istedi. Kitlenin marş okuyarak yürümesine engel olan polis kitleye saldırarak DGH'li Berivan Dinler adlı öğrenciyi yaraladı. Birçok kişinin darp edildiği saldırıya rağmen sosyal tesislere yürümeyi sürdüren kitle Çanakkale Emniyet Müdürü Orhan Okur tarafından tehdit edildi. Okur kitleye "Okullarınızdan ceza alacaksınız", "teröristler", "bu vatani size böldürmem" şeklinde tehditler savurarak bir taraftan da halkı eyleme katılanlara karşı kıskırtmaya çalıştı. Polis saldırısında kafasından yaralanan DGH'li Berivan Dinler ise arkadaşları tarafından hastaneye kaldırıldı. Dinler daha sonra şikayette bulunmak için gittiği Anafartalar Polis Karakolu'nda arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alındı. Gözaltına alınanların bir gün nezarete

tutulduğu ve kötü muameleye maruz kaldıkları öğrenildi.

Dersim'de YÖK paneli

Dersim Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Dersim Kültür Derneği'nde 'üniversiteler kimindir' başlıklı panel düzenleyerek YÖK'ü eleştirdi.

10 Kasım Cumartesi günü düzenlenen panele Hıdır Yıldız, Banış Metin, Taner Gökbaş ve Deniz Coşkun konuşmacı olarak katıldı. YÖK'ün tarihsel gelişimi ve üniversitelere etkisi üzerine konuşma yapan Hıdır Yıldız YÖK'ün öğrenciler üzerindeki etkisine değindi. Taner Gökbaş ise, 80'li yıllarda gençliğin durumu ve günümüzde öğrencilerin duruşunu kıyaslayarak eğitimde fırsat eşitsizliği üzerine görüş belirtti. Banış Metin de bilginin metalaştırılması, harçlar, kayıt paraları, bannıma sorunları, üniversitelerde öğrencilerin yaşadıkları ekonomik, sosyal sıkıntılar ve maruz kaldıkları anti-demokratik uygulamaları ele alıp değerlendirdi. Neo-liberal saldırılar ve üniversitelerin içinde bulunduğu durum üzerine konuşan Deniz Coşkun da, bu durumun eğitim üzerindeki etkilerini anlatırken eğitimin sosyal hak olmaktan çıkartılıp

piyasanın ihtiyacına göre biçimlendirildiğini ve parası olanın eğitim alabileceğini, bu bağlamda üniversitelerin kapılarının halk gençliğine kapatıldığını belirtti. Panel müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Parasız, bilimsel, anadilde eğitim

Uşak'ta Yeni Demokratik Kültür Derneği, YÖK'ün kuruluşunun yıldönümü dolayısıyla demek binasında 'üniversiteler ve YÖK' konulu söyleşi etkinliği düzenledi.

4 Kasım tarihinde düzenlenen etkinlikte genel olarak ülkedeki üniversitelerin tarihi irdelenerek, YÖK kurulmadan önce üniversitelerin genel durumu ile YÖK sonrası durum kıyaslandı. 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün üniversitelerin üzerinde bir balyoz etkisi yaptığı belirtilirken, üniversitelerin bilim yuvaları olmaktan çıkartılarak birer kışlaya dönüştürüldüğüne dikkat çekildi. Söyleşi etkinliğinde son olarak "nasıl bir üniversite ve nasıl bir eğitim" sorusuna açıklık getirilerek, demokratik halk üniversitelerinin bunun tek aracı olacağına dikkat çekildi. Etkinlik kısa bir şiir ve müzik dinletisi ile sona erdi.

Tüm Bel-Sen “ZamlaraHayır” dedi

Tüm Bel-Sen İstanbul şubeleri AKP hükümetinin zam furyasının suç teşkil ettiğini açıklayarak, su ve İETT ücretlerinde yapılan zammın derhal geri alınmasını istedi.

Saraçhane'de bulunan İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan Tüm Bel-Sen üyeleri son zamanlarda yapılan zamlara dikkat çekerek, “zamlara hayır” dediler

İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan grup adına açıklama yapan Tüm Bel-Sen 4 No'lu Şube Başkanı Halim Gürbüz, hükümetin ABD, AB ve IMF'nin istekleri doğrultusunda kararlar aldığını hatırlatarak, eğitim, sağlık, elektrik, su, ulaşım gibi temel ihtiyaçların lüks haline geldiğini ifade etti. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin, suyu alıp satılabilir bir mal olarak gördüğünü açıklayan Gürbüz, “Bu yaklaşım halkın değil, şirketlerin yararına. Yapılan zamlar asıl olarak dar gelirli hedef almaktadır. Zammın gerekçesi olarak sunulan su kıtlığının sorumlusu halk değildir” dedi.

Gürbüz, suyun insan için yaşamsal bir hak olduğunu

söyleyerek, su ve toplu taşıma araçlarına yapılan zamlarla emekçilerin daha fazla yoksulluğa itildiğini belirtti. Toplu taşıma araçlarında kullanılan “akbil”e yapılan gizli zammı da değinen Gürbüz, “Ulaşım araçlarında ‘bilet zam yapmadık’ diyen İstanbul Büyükşehir Belediyesi ikinci aktarmaya tam biletin yarısı oranında aktarma ücreti koyarak gizli bir zam yapmıştır” dedi. Gürbüz, ulaşım araçlarını kullananların zorunlu olarak en az iki aktarma yaptıklarına dikkat çekerek, insafsızca yapılan bu zamlar geri alınıp, emekçi ve yoksul halkımıza kaliteli, temiz, içilebilir su; kaliteli, güvenli, ucuz toplu ulaşım hizmeti verilene kadar mücadelemize devam edeceğiz” dedi.

Sendika üyeleri, Büyükşehir Belediye Başkanı Kadır Topbaş'ın istifasını istediler. Ayrıca eylem sırasında, “Su-İETT zamları geri alın”, “Topbaş istifa”, “Zamla tasarruf olmaz”, “Büyükşehir çalış(m)ıyor, zam yapıyor” dövizleri taşındı. Eyleme, sendika örgütleri ve devrimci kurumlar destek verdiler.

HALKIN
GÖZÜYLE
Polis

SORULAR

Ali Ekber Coşkun

1- Güvenlik kuvvetlerinin bu tür öldürme kastı taşıyan eylemleri ilk değil maalesef. Ne yazık ki ülkemizde bu tür saldırılar geçmişten beri yaşanıyor. Temel sorun ülkemizi yönetenler. Bu tarz ölümlü olaylar karşısında yargıyla işbirliği içerisinde sorunu çözmek yerine faileri korumayı tercih ettiler. Aynı zamanda yargıyı da baskı altında tuttular. Bu yaklaşım da güvenlikten sorumlu bu insanlara cesaret veriyor. Son süreçte yaşananlara bakınca da uzun süre çözülecek gibi görünmüyor sorun. Asıl mesele toplumun kendi sorunlarına sahip çıkması.

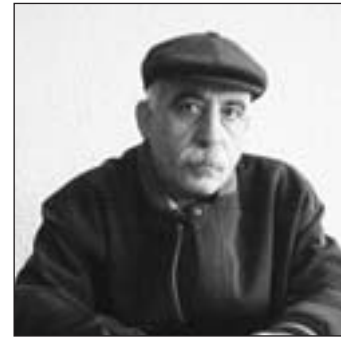

Altan Koçyiğit

2- Tabii ki cesaret veriyor. Yasa çıkmadan önce de bu tarz olaylara şahit olduk. Göstermelik yargılamaların nereye vardığını da biliyoruz. Bu yasa onları daha da rahat davranmaya iter. Belki tekrar olacak ama toplum ciddi bir tavır seğrilemezse ülkemiz ve toplum yaşamı açısından riskli dönemlerden geçebiliriz.

Altan Koçyiğit

1- Polislerin bu davranışları güvenli ortamını sarsacak davranışlardır. Halkı korumakla ve asayışı sağlamakla görevli olması gerekirken, insanların onlara karşı farklı gözlemlerle bakmasına neden olabiliyorlar.

Doğan Genç

2- Yasa değil de, silah ateşleyen polis memurunun şahsi davranışlarıdır.

Doğan Genç

1- Güvenlikten sorumlu olan polis güçleri bana güven vermiyor.

2- Son çıkan yasa demokratik bir yasa değildir. Polise fazla yetkiler verilmiştir. Son dönemlerde polisin yaptığı hareketler ve saldırılar kabul edilebilecek gibi değildir.

Nazım Özdemir

1- Polislerin bu davranışları bana güven değil korku veriyor, bu yüzden polisler karşı bir sempati duymuyorum.

Nilüfer Koçak

2- Evet, bir anlamda polislerin yetkileri artınca insanlar üstünde daha baskıcı oluyorlar

Nilüfer Koçak

1- Böyle olaylar sonrasında polislerin kimlerin güvenliklerini sağlamakla görevli olduklarını sorguluyorum. Polislerin, halkın güvenliğini sağlamak yerine devletin ve iktidarın güvenliği için var olduğunu düşünüyorum. Polisler bana güven vermekten çok, korkutuyorlar.

2- Polislerin suçları örtbas ediliyor veya yasalarla koruyorlar. Bu onlara cesaret veriyor. Yolsuzlukları, hortumcuları koruyan da aynı yasalar değil mi zaten. Devlet iktidarı

Seycan Turan

yasalarıyla koruyor, yeniden üretiyor.

Seycan Turan

1- Hayır güven vermiyor, çünkü sorgusuz, sualsiz çekip vuruyorlar. Havaya ateş ettiklerini söylüyorlar. Peki havaya açılan ateş nasıl bir insanın ölümüne sebep oluyor. Hepsi yalan, bilerek insanları öldürüyorlar.

2- Çıkarılan yasadaki haberim yok. Ama öyle, sizin de dediğiniz gibi onlara cesaret veren bir yasa varsa neden bu yasa hala bekletiliyor. Bir de onlara cesaret veren o yasanın karşısında bizim güvenliğimizi sağlayacak bir yasa yok mu?

Bush’un Üçüncü Dünya Savaşı

Michel Chosudovsky

“İran’da İsrail’i yok etmek isteyen bir başkan var. Bu nedenle insanlara şunu söyledim: Eğer üçüncü dünya savaşını engellemek istiyorsanız, o zaman, bunların nükleer silah üretebilecek bilgiyi ele geçirmelerini de engellemelisiniz. Nükleer silahlara sahip olan bir İran tehdidini çok ciddiye alıyoruz.” (George W. Bush, 17 Ekim, 2007).

İşte Bush’un Üçüncü Dünya Savaşı’ndan söz ediş biçimi: “inaniyorum ki... inaniyorum ki, (11 Eylül 2001’de kaçınlan uçaktaki) yolcuların isyânı, üçüncü dünya savaşına bir karşı saldırıydı.” (George W. Bush, 6 Mayıs, 2006)

“Bu ABD’nin İran’a saldıracağı söylentileri çok saçma. Ancak belirteyim ki, bütün seçenekler masadadır...” (George W. Bush, Şubat 2005.)

ABD başkanının korkunç sonuçlara yol açabilecek olan kararlarını, o sonuçların bilinciyle verdiği, rasyonel, sağlam bir dünyada yaşamıyoruz. Üçüncü Dünya Savaşı, artık uzak bir hipotez olmaktan çıktı.

Soğuk Savaş sırasında, ‘birbirini yok etme garantisi’ kavramı ortaya çıkmıştı ve bir nükleer sava-

şın korkunç sonuçlarının anlaşılması, ABD ile Sovyetler Birliği arasında bir savaşın engellenmesine katkıda bulunmuştu. Bugün, Soğuk Savaş sonrasında ise, artık öyle bir anlayış ortada yok. Dünyayı yarım yüz yıl boyunca tehdit etmiş olan nükleer cehennem hayaleti, artık ‘collateral damage’ yani ‘yan etki’ statüsüne indirildi.

Neocon’ların yönetimindeki ABD’nin dış politikası, suçlu ve şeytani bir gündeme dayanıyor. “Terörizme karşı savaş” bir yalandan ibaret. Geçenlerde IAEA raporunun da kanıtladığı gibi, İran dünyanın güvenliğine karşı bir tehdit oluşturmuyor. İran, İsrail’e karşı bile bir tehdit oluşturmuyor. ABD başkanı, kendi yalanlarına inanan bir yalancı.

İran’ın olmayan nükleer silahları dünya güvenliğine korkunç bir tehdit olarak tanımlanırken, ABD’de üretilen taktik nükleer silahlardan, Pentagon belgelerinde, “etraftaki sivilere zararsız,” diye söz ediliyor. Burada acı bir ironi var: Nükleer silah kullanma karar verecek olan kişiler, kendi propagandalarına inanıyorlar. İran’a karşı öneleyici bir nükleer saldırı, dünya güvenliğine katkıda bulunacak insani bir girişim olarak öne sürülebiliyor.

Şimdi de, coğrafya bilgisi şöyle dursun, jeopolitik konusunda da anlayışı sınırlı olan ABD Devlet Başkanı, İran zaten olmayan nükleer silah progra-

mından vazgeçmezse, istemeyerek de olsa bir Üçüncü Dünya Savaşı’na sürükleneceğimizi ima ediyor. Bush, başkumandan olarak, Üçüncü Dünya Savaşı’na yol açacak olan İran saldırısını gerçekleştirilebileceğini de çıkıttı.

Tümüyle iğri bir mantıkla, Dr. Strangelove geri dönüyor ve Başkan Bush, Üçüncü Dünya Savaşı’nı, “collateral damage”in, yani yan etkilerin engellenmesi için çare olarak ortaya koyuyor. Bu mantığa göre, savaş dünya toplumlarının akla yakın isteklerine karşı koyan İran tarafından başlatılacak... Gerçekler iğriltilerek baş aşağı çevriliyor. Yani İran Üçüncü Dünya Savaşı’nı istemekle suçlanıyor.

Medya Sansürü

Dünya kamuoyunun gözleri “küresel ısınma” felaketine kilitlenmiş durumda. “Üçüncü Dünya Savaşı” konusu, gazetelerin baş sayfalarında yer almıyor. Burada, önleyici nükleer silahların kullanımını da içeren ABD askeri gündeminin sonucunda on binlerce kişinin ölebileceğinden, bu gündemin çok açık bir biçimde insanlığın geleceğine oluşturduğu tehditten söz ediyoruz.

Şu anda ABD koalisyonunun NATO ve İsrail’i içeren silahlı kuvvetleri, İran’a saldırı için ileri de-

recede hazırlık durumundalar. Komutanlar, böyle bir saldırının Üçüncü Dünya Savaşı senaryosunu başlatacağını çok iyi biliyor. Savaşın büyüme senaryoları Pentagon tarafından düşünüldü ve analiz edildi bile. ABD’nin savaş manevraları da, Çin ve Rusya’nın işe karışması olasılığını göz önünde tutarak yapıldı.

Üçüncü Dünya Savaşı, Bush rejiminin ilk günlerinden beri, ABD’nin Neocon mimarlarının ağzından düşmedi. 2000 yılının Eylül ayında yayınlanan “Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi” (PNAC) belgesinde de yer var. PNAC’ın açıklanan amaçları, “uzun savaş” ve “sınırları olmayan küresel bir savaş” kavramlarını içeriyor.

“Amerikan vatanını savunmak.

Önemli ve çeşitli savaş alanlarında savaşmak ve zaferler kazanmak. Kritik yörelerde güvenlik çevresini oluşturmakla ilgili “bekçilik” görevleri yerine getirmek, ABD güçlerini, “askeri işlerde devrim” oluşturacak şekilde yeniden yapılandırmak.”

Eski Savunma Bakanı Yardımcısı Paul Wolfowitz, eski Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve Başkan Yardımcısı Dick Cheney, PNAC belgesini 2000’deki başkanlık seçimlerinden önce hazırlamışlardı. PNAC, bir fetih programının ana hatlarını çiziyordu.

Nükleer Tavrı Gözden Geçirilmesi’nde (Nuclear Posture Review) yer alan önleyici nükleer vuruş doktrini, hem Bush’un partisi tarafından hem de Washington’daki muhafazakar düşünce kuruluşla-

rı (think tanks) tarafından kabul ediliyor.

George Bush, büyük ekonomik çıkar çevrelerini kullandığı bir araç. Hem ABD Kongresi, hem de ABD’nin önemli müttefikleri, İran’a karşı bir “önleyici” vuruşu destekliyorlar. Cumhuriyetçi Parti’nin önde gelenleri ve Amerika’nın Avrupalı dostları ve müttefikleri, “önleyici” bir Üçüncü Dünya Savaşı senaryosunu desteklediklerini açıkladılar. Cumhuriyetçi Parti’den, eski meclis başkanı Newt Gingrich, 2006’da, İsrail’in Lübnan’ı bombalaması doruktaiken açıkça şöyle konuşmuştu:

“Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımlayacağım sürecin başladınız, ve açıkçası, bükrasimiz yeterince çabuk davranmıyor, tavrımız da doğru değil. İsrail’i yok etme savaşının 58’inci yılına geldik. İsrail, en son füzenin bile Güney Lübnan’ı terk etmesi için ısrar etmekte haklı. ABD de Lübnan’a Hizbullah’ı bir askeri güç olarak, Parlamento’da politik bir güç olarak değil de Güney Lübnan’da bir askeri güç olarak, yok etme çabasında yardımcı olmalı. ”

ABD yönetimi, Kongre’nin de onayı ile, “ilk vuruş” ve “önleyici vuruş” kavramlarını kabul etmiş durumda. Artık, nükleer silahlar, Soğuk Savaş sırasında olduğu gibi “en son çare” değil. 2002’de Senato’ya sunulan, Nükleer Tavrı Gözden Geçirilmesi, (Nuclear Posture Review) adlı gizli Pentagon belgesine göre, ABD yönetimi yalnız “axis of evil” (şer eksen) olarak tanımladığı (Irak, İran, Libya, Suriye ve Kuzey Kore) ülkelere karşı değil, Çin’e ve Rusya’ya karşı da nükleer silahlarla “ilk kullanım” saldırılarını kabul eden “beklenmedik durum” planları yapmış bulunuyor.

Putin ne istiyor?

Immanuel Wallerstein

Putin’in ne istediğini sormakla Rusya’nın ne istediğini sormak eşanlamlı mıdır? Bu iki sorunun cevabının birbiriyle epeyce yakın olacağını söyleyebiliriz. Öyle ya da böyle Putin, Rusya adına istediklerini söylemekten hiç geri durmuyor. Kaygılarını açıklamak için Avrupa’da yapılan iki üst düzey konferansı fırsat olarak kullandı. İlki 2 Ekim 2007’de, Şansölye Angela Merkel’in katılımıyla Münih’te yapılan 43. Güvenlik Politikası Konferansı’ydı. İkincisi ise 26 Ekim’de Lizbon’daki Avrupa Birliği zirvesinin ardından yapılan basın toplantısı oldu.

Münih’te sözlerine başlarken “haddinden fazla kibar olmaktan” kaçınacağını ve “uluslararası güvenlik sorunları hakkında gerçekten ne düşünüyorsa onu söyleyeceğini” belirtti. Konuşmasına yaptığı bir tahminle ve ABD dış politikasının eleştirisiyle başladı. Tek kutuplu dünya fikrini sadece diğerleri için değil, “hükümrânın kendisi” için de “ölümcül” olarak tanımladı. Tek kutuplu model “bugünün dünyasında kabul edilemez olmanın yanında imkansızdır” dedi.

Uluslararası hukukun temel kurallarına gittikçe daha çok dudak büküldüğünden bahsederek hepsinden önce Birleşik Devletler’in ulusal sınırlarını kapsayan yetkisini her bakımdan aştığını söyledi. Bunun “aşırı derecede tehlikeli olduğunu” ekledi. Güç kullanımının yalnızca “BM tarafından teyit edilmesi” durumunda kabul edilebilir olacağını ve hiç kimsenin “BM’yi NATO ve AB ile ikame edemeyeceğini” vurguladı. Özellikle de “uzayın askerileştirilmesi” konusunda uyardı. Özellikle NATO genel sekreteri Manfred Goerner’in 17 Mayıs 1990’da Rusya’da yaptığı konuşmada NATO’nun, “Almanya toprağının dışına NATO silahı yerleştirmeyeceğini” söylediğini, “Rusya’ya kesin bir güvenlik garantisi” verdiğini hatırlattı ve “bu garantiye ne oldu?” diye sordu.

Bunlardan sonra dünyada yoksulluğa karşı mücadeleye değindi. Bu amaçla dağıtılan kaynakların, hibeyi veren ülkenin şirketlerinin geliştirilmesi-ne bağlandığına işaret etti: “Olduğu gibi ifade etmek gerekirse; bir el hayırsızlıkla bu yardımı dağıtırken diğer el ekonomik geriliği koruyor ve oradaki kârın semeresini topluyor”.

Putin, Birleşik Devletler’in Avrupa’daki politikasının, özellikle de füze yerleştirme tasarlanı olmak üzere, Küba füze krizini hatırlattığını söylediği Lizbon’da daha da provokatif konuştu: “Sınırlarımızda kulan bir tehdit var”. Bu benzerliği dillendirerek, Rusya’nın Avrupa Birliği ve Birleşik Devletler’le değişen ilişkileri yüzünden bugün böyle bir krizin olmadığını söyledi. (Belki de bıyık altından gülerек) “Bu, başkan Bush’la aramızda bir güven ilişkisidir. Kendisinin tıpkı onun bana dediği gibi şahsen dostum olduğunu söyleyebilirim” dedi.

Putin, Birleşik Devletler’e ve Avrupa’ya Avrupa’da yeni bir askeri yükünak istiyorlarsa, bunu yapabileceklerini açıkça söyledi. Aksi halde halihazırdaki politikalarını yeniden gözden geçirebilirlerdi. Ne var ki Putin umutlarını buna bağlamıyor. Güvendiği bir şey varsa o da, jeopolitik durumun sürekli değişiyor olmasıdır ki bu da dünya ekonomisinin dönüşümünden kaynaklanır.

Putin, Hindistan ve Çin’in satın alma gücü paritesine göre gayrisafi yurtiçi hasılasının toplamının çoktan Birleşik Devletler’i geçtiğine işaret etti. BRIC ülkeleri olarak tanımlanan Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin için de aynı hesap yapılsa Avrupa Birliği’nin toplam gayrisafi yurtiçi hasılasını geçtiği görülür. Putin, uzmanlara göre bu açığın gelecekte de yükseleceğini ekledi. Dediğine göre bu ekonomik potansiyel “kaçınılmaz olarak politik etkiye dönüşecek ve bu da çok kutupluluğu güçlendirecek.”

Putin ekonomide, havuç politikasını da elden bırakmadı. Yabancı şirketlerin Rusya’daki tüm büyük enerji projelerinde yer aldıklarına işaret ederek, petrol çıkarımının %26’sının yabancı şirketler tarafından yapıldığını söyledi ve şöyle devam etti: “Rus işadamlarının batı ülkelerindeki anahtar ekonomik sektörlerde geniş rol oynadığı benzer bir örnek var mı? Hayır yok! Böyle bir örnek yok!”

Putin, tıpkı Rusların yüzyıllardır istediği gibi dünya sisteminde başlıca oyuncularından biri olarak kabul edilmek istiyor. Putin açıkça Birleşik Devletler’in ve hatta batı Avrupa’nın Yeltsin dönemini Rusya’yı dışlamak için kullandığı görüşünde. Esasen dünya ekonomisindeki değişimlerden dolayı ekonomide rüzgânın kendilerinden yana estiğinden emin görünüyor. Şartlarını ortaya koyduğu gelecekte de emin. Bunu yaparken Avrupa’nın aktif işbirliğine ve Birleşik Devletler’in fiili askeri ateşkesine başvuruyor. Bu politikaların ne derece başarılı olacağını önümüzdeki on yılda göreceğiz.

Söz tükenirken

Temel Demirer

“İnsanlar üç sınıfa ayrılmıştır:

Hareket ettiremeyenler,

hareket ettirilenler

ve hareket edenler.”

(Benjamin Franklin.)

“Kısa olsun, dört bin vuruşu geçmesin” dedi ahizede ki ses: “Sınır ötesi harekât” ve çılğın(laştırılan) milliyetçilik humması konusunda yazı isterken...

“Uzun” yazılar yazan birisi olsam da, bu kez mümkün değil bu! “Neden” mi?

“Türkiye” diye anılan coğrafyada söz bir kez daha tüketildi ya da tüketilmek üzere de onun için.

Sözün yerine şiddeti, kardeşliğin yerine saldırganlığı ikame etme söz konusu olduğunda yangına körükle koşan apoletli medyanın Türkiye’sinde, tekelci sermaye yeni bir serüvene hazırlanıyor. Neo-Enverist ya da yeni-Osmanlıcı bir kâbus bu!

“Sınır güvenliği” (hem bu neyin sınırı?) için “zorunlu kalınan” (o da neden?) operasyon dedikleri askeri harekâtın esbab-ı mucibesi Ortadoğu’daki yeniden paylaşım taraf olmak ya da en azından Kerkük petrol-lerinde “pay sahibi” olabilmektir.

“Çılğın(laştırılan) Türkler” hezeyanı tam da bunun içindir!

Burjuvazi için bir pazar sorununun getirisi olarak devreye sokulan milliyetçilik, nihayetinde bir siyasal iktisat sorunsalıdır. Ve de bugün Türkiye’de yükseltilen ırkçı milliyetçilik, geri planda boylu boyunca tekelci ser-

mayenin yer aldığı bir gölge oyunudur.

Söz konusu gölge oyunu, “içerideki (Kürt) sorunu”nu “dışında” çözemeyeceğini bilse de, bunu bahane ederek, taşların yerinden oynadığı ve artık hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağı Ortadoğu’da “aktör” olmaya soyunuyor. Bunu yaparken de “dışa yönelik harekâtı”, bir iç bastırma (muhaletfi yok etme!) ile eş zamanlı olarak yürüteceğinin işaretlerini de veriyor. (Evet, hava parçalı bulutlu; “kudurmuş kurt(lar)” da böyle havayı sever...)

Bugünlerde bir kez daha yakın tarihin kaydettiği Bosna, Kosova trajedilerindeki (insan hakları) emperyalizmin rolünü anımsayın.

“Emperyalizm” dedim... Şu an, bu satırlar kaleme alınırken, Rice ile “Pax-America”nın Ortadoğu dizaynı konuşuluyor. İran’a yönelik yeni hamle için T.C.’nin “Büyük Oyun” satrancının neresinde olduğunun olacağının pazarlığı yapılıyor. Ve “Türk milliyetçileri” kadar, onlardan yapısal hiçbir farkı olmayan “ulusal solcular” da bu tezgâhın içindeler.

Şimdi iki kamp var; saldırgan savaşçılar ve halkların kardeşliğinden yana olan barışçı emekçiler. Gün saflarımızı seçip, seçtiğimiz safın sancığı altında mücadele günüdür...

Bugünlerde sık sık Murathan Mungan’ın, “ve her çağın hurafeleri vardır kurban alır, kurban verir geçer devran, takvimler el değiştirir. gün gelir zulüm de geçer zaman örter her şeyin üstünü uzağı gören çocuklar bilir gelecek uzun sürer...” dizelerini durman ve yüksek sesle terennüm etmem boşuna değil...

Hele hele mevcut ahvâlde... Hani bir şeylerin, hatta

pek çok şeyin iyi bir hâlde olduğunun söylenemeyeceği güzergâhta...

Özelden genele durumun daha da ağırlaşacağı gidişatta, ne desek, ne etsek “nakıs” (yani eksik) kalır...

Görünen odur ki, “faşist tirmanış” daha da irtifa kaydedecek...

Kimse “duvara yaslandık” demesin... Bu böyle olsa da, önemli olan yaslandığımız duvarın önünde diz çökmemektir...

Evet, evet enternasyonalist radikal sosyalizmin ülkülerinden geri adım atmadan, asla diz çökmeden “Bunlar da geçecek!” demek, bunu herkese anlatmak, umudu diri tutup, örgütlemek gerek...

Hayır, hayır sadece umut etmekle yetinemeyiz; şimdi umudu yaratmalı ve umudu yaratmak için de gövdelerimizi siper etmeliyiz... Banş ve hakların kardeşliği ancak böyle kazanılabilecek...

Demem odur ki, aydınlık tam da bu karanlığın içinden çıkacak ya da hep beraber bu karanlıkta (faşisti de dâhil) “boğulacağız”, yani o “kara delik” her şeyi yutacak...

Yani söz tarihin, tarihi yaratan insanların! Bunun ötesini yaşayarak göreceğiz. Şimdi ayaklarımızı sıkıca yere basıp, derin derin soluk alma vaktidir. Hani teoride, “zor günler” ya da “gericilik dönemi” derken anlatılan tam da buydu, şimdi teorinin pratiğini yaşayarak öğreneceğiz.

Evet şimdi, evet evet asıl şimdi teorideki yolumuzu açma ve açarak büyüme zamanı... Rastgele...

O hâlde şimdi, hemen Nazi sürülerine karşı Leningrad’ı, Frankistlere karşı “No Passaranı!” haykırışlarıyla Madrid önündeki barikatlarda dövüşen direnen cüreti anımsayın... Zor günler için dostlarınızı kucaklayın, el ele tutuşun, omuz omuza saf bağlayın...

Sonra korkunç bir Balkanizasyon projesinin yıkımı olarak Yugoslavya’yı unutmadan, “az ve azınlık da olsak da” yüksek sesle haykırın: Ben de Kürdüm, hepimiz Kürdüz... Şimdilik bu kadar... Yolumuz açık olsun... Yolumuzu açacağız... Rastgele...

KONUK YAZAR

Erhan Etgü*

Zafer direnen emekçinin olacak

Merhaba dostlar. Ben Telekom'da çalışan yaklaşık 26 000 sendikali işçiden biriyim. Arkadaşlar, emekten yana olan basını az da olsa takip ediyorsanız bugün Telekom'un sendikali işçilerinin grevde olduğunu az çok biliyorsunuzdur.

Arkadaşlar, Telekom işçisi bugün itibari ile 43 gündür grevde. Biraz bu süreçten konuşalım istiyorum; bu grev boyunca neler yaşandı, beklentilerimiz neler, dilim döndüğünce size biraz ayrıntı vermek istiyorum.

Haber-İş Sendikası çok radikal bir karar alarak 16 Ekim 2007 tarihinde grev kararı aldı. Şahsi fikrimi söylüyorum böyle bir şey beklemiyorduk. 16 Ekim sabahı geldik ve iş yerlerimizin kapısına 'BU İŞ YERİNDE GREV VAR' pankartını astık. Neydi sendikamızı bu kararı almaya iten sebep, biraz bundan bahsedeyim.

Benim önemli olarak değerlendirdiğim sebepler; kazanılmış haklara saldırı, esnek çalışmanın dayatılması ve en önemlisi örgütlü yapımızın ortadan kaldırılması, yani sendikamızın bitirilmesi idi. Ve haklı olarak greve gidildi. Greve gidildiği ilk günden iş verenin saldırılarına başladı. Önce sabotaj olayını gündeme getirdiler. Halbuki işveren sabotajı kendisi yaptı, sonra bunu satılmış medya vasıtası ile haber yaptırıp halka duyurup, grevin meşruiyetini tartıştırmak için halkı kandırma yoluna gitti. Satılmış medya da işverenin yalakalığını yaparak Telekom işçisini vatan haini, halk düşmanı ilan etti. Çok önemli değil, halk zaten bunun doğru olmadığını biliyordu. Tabii bundan birşey çıkaramayınca bu sefer de valileri ve emniyeti arkasına alarak taşeronları karşıma dikti. Bizim yaptığımız işleri taşeronla yaptırıp grevi kırmak istedi. Tabii ki başarılı olamadı. İşveren birşey gözden kaçırdı; Telekom işçisinin bu işe girerken ne kadar inançlı ve kararlı olduğunu unutmıştu. Tutuklamalar, gözaltılar ve işten çıkarmalarla sandı ki bu kararlı insanların gözünü korkutacak ve grevden vazgeçirecek. Halbu ki işveren bunu yaparken işçiler daha bir sıkı birbirine sarıldı, davasını daha bir sahiplendi ve bu işin bilincine daha bir vakıf oldu. Yani işveren grevi kırayım, kötlük yapayım derken bu kararlı topluluğu birbirine daha çok bağladı. Tabii biz böyle şeylerle uğraşırken o büyük konfederasyonumuz (Türk-İş) hiç yanımızda olmadı. Adı vardı ama kendisi yoktu. Tabii ki fazla birşey beklemek yanlış olur. Hükümet koridorlarında sendikacılık yapan, hükümetin yalakalığını yapan bir konfederasyondan da başka bir şey beklenmez. Ama artık yeter! Çok yakında kurultayı olan bu konfederasyonun kendini sorgulaması gerekiyor, kimden yana olduğunu belirlemesi gerekiyor. Ben emekten yana mıyım yoksa sermayeden yana mı? Artık tavrını netleştirmeli ve kendine gelmelidir. Ben bile bunu sorgulayabiliyorsam bu işte bir yanlışlık var demektir. Silken ve kendine gel Türk-İş.

Sermayenin emek üstündeki baskısı gün geçtikçe yoğunlaşıyor ve bunu da az önce bahsettiğim gibi devletin bütün kanallarını kullanarak yapıyor.

Bugün onurlu Telekom işçisi örgütlü yapısını dağıtırmamak için, eski kazanımlarını elinde tutmak için, çocuklarına daha onurlu bir gelecek bırakmak ve bu bilinçle yetiştirmek için grevde. Bu grevi de sonuna kadar götürme kararlılığında. Telekom işçisinin kavgası artık sadece onların kavgası değil, bütün işçi sınıfının kavgasıdır. Artık herşeyi daha net görebiliyor, daha bilinçli hareket ediyor ve daha net kararlar verebiliyoruz. Dostumuzu düşmanımızı, tabiri caizse sapla samanı ayırabiliyoruz.

Grevin bize kattıkları küçümsenecek şeyler değil, her aklı başında insan mutlaka bu grevden birçok şey kazanmıştır.

İşveren boşuna heveslenmesin. Hele bu saaten sonra karşısında bütün işçi sınıfının birlik, mücadele, zafer nidalarıyla yükselen sesinin içinde kaybolup gitmeye mahkumdur. Bunu çok iyi anlamalıdır. Zaten Telekom işçisi bu greve başladığı andan itibaren kazanmıştı.

Zafer direnen emekçinin olacak sloganı şimdi daha da netleşiyor kafamızda ve birlikte hareketle hiçbir gücün karşımızda duramayacağını daha da özümstedik. Aslında anlatacak o kadar çok şey var ki, belki imkan olursa, fırsat olursa neden olmasın!

Sizleri en derin duygularımla selamlıyor ve diyorum ki; işçilerin birliği sermayeyi yenecek, bugün bunu çok açık yaşıyoruz. Görüşmek üzere.

* Bir Telekom işçisi

Not: Bu yazı Telekom grevi henüz sona ermemişken kaleme alınmıştır.

SEYİT RIZA'NIN İDAM EDİLMESİNİN 60. YILI ANISINA

Hıdır Eren*

25 Aralık 1935 de Tunceli Kanunu denilen bir kanun çıkarıldı. Bu kanun sadece Dersim isminin Tunceli olarak değiştirilmesini ön görmüyor, adım adım gelen felaketin de habercisi oluyordu. Dersim Yavuz Sultan Selim döneminde diğer Kürt idareleri ile birlikte Osmanlı İmparatorluğu'na bağlandı. Ne var ki Osmanlı İmparatorluğu burada hiçbir zaman tam bir hâkimiyet kuramadı. Dersim bölgesi yan bağımsız ve otonom statüsünü korudu. Dersim bölgesi iktidarlara anlaşılmıyor ve uyuşmıyordu. Çünkü orayı sömürgeleştirmeye çalışan Osmanlı ve sonrasında TC Hükümetiyle derin gelişikler vardı. Bunların en önemlileri:

- 1- Kullanılan dil Dersimlilere yabancıydı.
- 2- Zerdüşt öğretisinin egemen olduğu Dersim'de İslam-din gelişikisi Dersimlilere yabancı geliyordu.
- 3- Sömürgeci ve işgalci iktidarların kültürü ve hukuku farklıydı. Ayrıca uygulanan ağır vergi ve yıllarca süren askerlik kabuledilir şey değildi.

Yüzyıllar boyunca yanı bağımsız ve otonom yaşayan Dersim bölgesi için bunlar kabul edilebilecek şeyler değildi. Şimdi kronolojik olarak bu süreçte bir göz atalım.

1- Osmanlı İmparatorluğu yıkılıp yerine TC devleti kurulduğunda Dersim için değişen bir şey olmadı. Aksine İmparatorlukta padişahın istediği vergiler ödendikten sonra çok da sorun çıkmıyordu. Ama TC devleti kurulduktan sonra ve diğer çıbanlarından da kurtulduktan sonra Dersim sorununu en önemli ve temel sorunu olarak ele aldı. Nitekim çalışmalarına 1925'li yıllarda başlanan ve 25 Aralık 1935'de meclisten çıkarılan Tunceli Kanunu adlı yasanın görüşmelerinde Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı konuşmadan küçük bir alıntı: "Ebedî Şef (İsmet İnönü kastediliyor) dâhili işlerimizden en mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dâhilde bulunan iş bu yöreyi bu korkunç çabanı ortandan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için hükümete tam ve geniş yetki verilmelidir". Bu bile yeni kurulan Cumhuriyet ve kurucu lideri M. Kemal Atatürk ve kabinesinin Dersim'e nasıl baktıklarının açık bir ifadesidir.

2- General Abdullah Alpdoğan, TBMM yetkilerine sahip kılınarak "Genel müfettiş" sıfatıyla Elazığ'a yollandı.

3- Abdullah Alpdoğan ilk iş olarak genel af ilan edildiğini, silahını teslim eden aşiretlerin kendi topraklarında rahatça yaşayabileceklerini ilan etti. Bunun ne vahim bir yöntem olduğunu Dersimliler, özellikle bu yalana inanan Dersimli aşiretler çok büyük bedeller ödeyerek anladılar.

4- Devlet 1937'ye kadar Dersim Harekâtını başlatamamıştır (ki hazırlıklar ta 1925'lerde başlamıştı). Bunun nedenleri şöyleydi: Devlet diğer Kürt bölgelerindeki isyanlarla uğraşmaktaydı. Bu ayaklanmaların bastırılması ile Kürt bölgelerindeki konumunu iyice güçlendirmişti. Ve dışardan Dersim'e destek gelmesini hemen hemen ölenmişti. Askeri harekâtın başanya ulaşabilmesi için gerekli hazırlıklar ancak tamamlanabilmişti. Devletin içten, yani Dersimlilerden bazı aşiretleri kazanması Dersimliler arasındaki

"Mı zur u buxtananê tode basnêkerd, no mırê bi derd. Mı ki verva to çhok nênar, vo no ki torê derd bo. * **Sêyd Rıza**

birliğin zayıflamasına neden oldu. Büyük bir hareket hazırlığı içinde olan 60 bin kişilik orduya bu durum iyi bir moral olmuştur.

5- Nihayetinde 1937 ilkbaharının sonlarına doğru işgal ve soykırım hareketi başlamıştır. Her ne kadar işgale neden olan olaylar Pax Köprüsü'nün yakılması ve bazı karakollara yapılan saldırılar gösterilse de bunun içi boş bir yalan olduğunu hepimiz bilmekteyiz.

6- 26 Nisan 1937: Seyit Rıza'nın oğlu İbrahim babasının harekâtın durdurulması talebini iletmek üzere Hozat'a gider. Dönüşte Deşt Bölgesi'nde misafir olduğu evde uyurken öldürülür. Bu infazı General Alpdoğan'ın adamlarının örgütlediği Nuri Dersimi'nin kitabında geçmektedir. Seyit Rıza misilleme olarak Kırgan Aşireti'nin merkezi Sin Bucağı'ni ve karakolunu basar. Ordu da Kırgan Aşireti eşliğinde saldırıya geçer ve fiilen çatışmalar başlar. Tüm aşiretler arasında birlik sağlanamaz. Sadece 7 aşiret kendi aralarında birlik kurup Halvori-Venk civarında yemin ederler ve toplu direnişe geçerler.

7- Başbakan İnönü 18 Haziran 1937'de Elazığ'a gelerek sürmekte olan harekâtı görür.

8- 1938 harekâtının asıl amacı iç Dersim'i ele geçimektir. Yani Kalman Ocağı'dır. Gecikmeli de olsa yerinden yurdundan edilmek isteyen Dersimliler bir ölüm kalım savaşına girer.

Devletin burada uygulandığı vahşet akıllara şğımaz. 37-38 savunmasında en büyük direniş Laç Deresi ve Ali Boğazı'nda yaşanmıştır. Laç Deresi ve çevresi direnişin yürütüldüğü en önemli bölgedir, daha doğrusu semboldür. Yaklaşık bir buçuk yıl süren çatışmalardan sonra ancak 21 Temmuz 1938 günü Laç Deresi direnişi kırılabilmiştir. Türk ordusu hiçbir ayırım yapmaksızın binlerce Dersimliyi Laç Deresi'nde katletmiştir. Laç Deresi direnişinin kırılması esas olarak '38 direnişinin de kırılması olmuştur.

9- Temmuz 1937: Dersim direnişinin Seyit Rıza'dan sonraki en önemli lideri Alişer, eşi Zarfı ve Dersim direnişinin önemli önderlerinden Şahan Ağa 28 Ağustos 1937 de General Abdullah Alpdoğan tarafından satın alınan üvey kardeşi tarafından öldürülür ve kesilen başları Hozat'ta hareketi yöneten Türk kumandanına gönderilir. Hozat dönüşünde Şahan Ağa'nın kardeşi ve amcasının oğlu tarafından bu hain öldürülür.

10- Yaşanan katliamın durdurulması için Seyit Rıza 13 ya da 15 Eylül 1937'de Erzincan'a giderken yakalanır. Seyit Rıza'nın Erzincan'a gitme kararı çok yönlü tartışılmaktadır.

11- Ekim ayı ortalarında Seyit Rıza Erzincan'dan Elazığ'a götürülür. Ve diğer Dersimli esirlerle birlikte toplam 58 kişi askeri mahkeme-de Dersim İsyanı'nın örgütleyicisi ve yöneticisi suçlamasıyla yargılanırlar.

12- Ekim ayı ortalarında başlayan sözde yargılama 15 Kasım 1937'de biter. Yargılanan 58 kişiden 14 kişi beraat eder. Seyit Rıza dâhil toplam 7 kişi idama mahkûm edilir. 37 kişi ağır hapis cezasına mahkûm edilir. İdam kararı alınan Seyit Rıza ve 6 kişi 17 Kasım 1937'de şafakla birlikte Elazığ Buğday Meydanı'nda idam edilirler. Bu idamlarla birlikte 1937 direnişi de sona erer. 1937 direnişi idamlarla sona erer ama Dersimlileri bekleyen en büyük felaket 1938 de ayyuka çıkar. 1938'deki 2. harekât çevre illerden ordu güçlerinin aktarılması ve diğer hazırlıklar nedeniyle, ya da diğer ülkelerin çok fazla tepkisine maruz kalmamak için ancak 11-12 Haziran 1938'de başlatılabiliştir. Bu durum devlete destek olmuş ya da tarafsız kalmış kesimler arasında büyük bir şaşkınlık ve korku yarattı. Oysa Seyit Rıza yıllarca tüm aşiret toplantılarında devlete güvenilemeyeceğini, bunun kendi ipini çekmek anlamına geldiğini anlatıp durmuştu. Aldatıldıklarını anlatan aşiretler yeniden toplanıp direniş kararı aldılar.

Dersim'de asıl katliamlar da Laç Deresi direnişinin sona ermesiyle başladı.

Genel Müfettişliğin önerisi ve İçişleri Bakanlığı'nın onayı ile yerleşime yasaklanan, sürgün ve iskânı kararlaştırılan bölgeler şunlardır:

a) Kutudere-Kırmızıdağ hattından Mercan Dağları eteğindeki Karacakale'ye kadar olan bölge

b) Ali Boğazı ve çevresi, yani Koçan Aşireti bölgesi.

Bu sırada Dersim'in her bölgesinde acılar üstüne acılar yaşanır. 12 Ağustos'ta bir uçak filosu Ali Boğazı'nı bombalar. 13 Ağustos'ta Kırmızı Dağ çevresindeki çatışmalarda 300 direnişçi öldürülür. Aynı gün Ali Boğazı ve Tağar Deresi tabanındaki harekâtta köyler ve komlar yakılır. 14 Ağustos'ta 80 kadar Demananlı ve Haydaranlı direnişçi öldürülür. 15 Ağustos'ta Laç Deresi'ne yeni bir saldırı düzenlenir. Dersim'i yok etmek üzere yürütülen harekâtın en trajik katliamı burada yaşanır. Haydaran ve Demenan aşiretlerinden yaklaşık 300 kişi burada katledilir. Batıdaki sürgün bölgelere gönderilmek üzere toplatılan Yusufan aşiretinden 150 kişi öldürülür. Batıya sürülmek üzere insan avına çıkan 41. Tümen, Deşt bölgesindeki köylerde direnişle karşılaşır. Direndikleri ve direnişçilere yardım ettikleri gerekçesiyle Zimeç, Xeç, Kırmık ve Borne köylerinden 395 kişi öldürülür. Yine 15 Ağustos'ta Çukur ve Pah civarındaki taramada çok sayıda Haydaranlı öldürülür. 31 Ağustos'ta Dersim genelinde yeni bir tarama harekâtı başlatılır ve esir edilen binlerce kişi kafieler halinde, Batıda önceden belirlenen bölgelere sevk edilirler. Ve böylece harekât tamamlanmış olur.

Dersim bölgesi yüzyıllar boyunca sömürgeci yönetimlerin çıbanı oldu ve günümüzde de bu durum devam ediyor. Dersim, 38'de İsmet Paşanın deyimi ile ardında büyük acılar ve trajediler bırakılarak belki 'devşirildi'. Tarih tüm yaşanan bu acıları bir yerlere kaydetmiştir. Unutmayacağız, unutturmayacağız. 37-38 katliamında yaşamını yitiren tüm insanlarımızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

*Senin yalanlarınla, hilelerinle baş edemedim, bu bana dert oldu; ben de senin önünde diz çökmüyorum , bu da sana dert olsun!

*(TUDEF YÖNETİM KURULU ÜYESİ)

SONBAHAR HALK KONSERLERİNDE BULUŞALIM

Agire Jiyan Grup Hivda Nurettin Güleç

HOZAT
7 Aralık Cuma 17.00-23.00
Belediye Düşün Salonu

DERSİM/MERKEZ
8 Aralık Cumartesi 17.00-23.00
Gündoğanlar Düşün Salonu

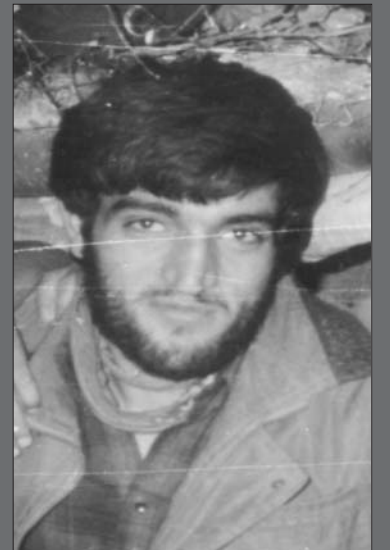
PERTEK
9 Aralık Pazar 17.00-23.00
Kardelen Düşün Salonu

OVACIK
10 Aralık Pazartesi 17.00-23.00
Belediye Düşün Salonu

TERTİP KOMİTESİ

Kemal Güzel (Şefik)'in anısına

Hani çiçeğin güneşe
Munzur'un özgürlüğe
Gücün umuda hasreti vardır ya
İşte öyle birşey seni özlemek
Hani toprağın bir avuç su için
Delinip çatlaması vardır ya
İşte böyle birşey seni özlemek
Çiçek güneşsiz
Dersim Munzur'suz
Güç umutsuz olmaz ya
İşte öyle birşey seni özlemek

Kardeşi Özgül Güzel

Maoistler kabinenin yeniden düzenlenmesini istedi

Nepal'de Maoistler, Geçici Kabin'e de acil değişiklik yapılmasını, Barış Bakanlığı'nın kaldırılmasını ve HKO'nun Nepal ordusu ile bütünleştirilmesini istedi. 16 Kasım'da başkent Katmandu'da düzenlenen ve farklı politik partilerin de katıldığı bir toplantıya konuşan NKP (M) başkanı Prachanda'nın anlayışını dile getiren Maoist lider Dr. Baburam Bhattarai, kabinenin, temsil durumunun daha kapsayıcı olabilmesi için mümkün olduğu kadar erken bir tarihte yeniden düzenlenmesi gerektiğini söyledi. Bhattarai, Barış Bakanlığı'nın yerine, barış sürecine katı-

lan tüm partilerin temsil edildiği güçlü bir barış komisyonunun kurulması gerektiğini söyledi.

Bhattarai ayrıca en kısa zamanda HKO'nun (Halk Kurtuluş Ordusu) Nepal ordusu ile bütünleştirilmesini istediklerini söyledi ve daha önce parlamentoda kabul edilen cumhuriyet sisteminin kurulmasına ve nispi seçim sisteminin kabul edilmesine yönelik sürecin başlatılması gerektiğini sözlerine ekledi. 1. toplantıda konuşan UML lideri Raghujı Panta, yedi parti ittifakının yürütme erki olarak ortaya çıkması gerektiği önerisinde bulundu. Raghujı

Panta, yedi parti arasında konsensus oluşması durumunda hükümet liderliğinde bir değişikliğe UML'nin hazır olduğunu söyledi.

Toplantıya katılan Nepal Kongre Partisi Genel Sekreteri Dr. Ram Baran, Maoistlerin hala koalisyon kültürünü tam olarak benimsemediklerini ve sıkıştırma taktiklerini durdurma konusunda kendilerini zorunlu bıraktıklarını söyledi. Dr. Ram Baran ayrıca yedi partinin konsensus sağlaması durumunda kabine değişikliğinin yapılabilceğini söyledi.

Daha sonraki konuşmacı Daman Nath Dhungana ise partilerin 22 Kasım'a kadar Kurucu Meclis seçiminin tarihini belirlemeyi başaramamaları durumunda anayasal bir kriz çıkacağı uyarısında bulundu.

Toplantıya ayrıca farklı parti temsilcileri ile insan hakları aktivistleri ve sivil toplum ileri gelenleri de katıldı. NKP (M) kaynakları, bu tür toplantıların parti tarafından gündeme getirilen meselelerde, özellikle de parlamento kararlarının uygulanması konusunda destek sağlamayı hedeflediğini söylediler.

Pakistan krizini doğru okumak

Son elli yıllık tarihi darbelerle geçen Pakistan, bir kez daha darbe ve ardından gelen siyasi krizle çalkalanıyor. 1999'da askeri darbeyle yönetime gelen ABD'nin sadık uşağı Pervez Müşerref, 3 Kasım'da "ülkedeki aşırı dincilerin isyanını ve yargının müdahaleleri"ni bahane ederek olağanüstü hal ilan etmiş ve anayasayı askıya aldığı açıklamıştı. Birkaç ay önce ABD, AB gibi ülkelerin baskısıyla "demokratik bir seçimin" yapılması gündeme gelmişti. Bundan hareketle sürgündeki eski başbakan Benazir Butto ABD öncülüğü ve isteğiyle Müşerref ile görüştürülmüş, pazarlıklar yapılmış, ülkedeki muhalefet hareketi geçirilmişti. Müşerref karşıtı ve seçim yanlısı muhalefet özellikle Butto'nun ülkeye dönmesiyle yoğun protesto gösterilerine girmiş, seçimlerin en kısa zamanda yapılmasını ve Müşerref'in Genelkurmay Başkanlığı ve Devlet Başkanlığı'nı bırakmasını istemişti. Gösterilere sert bir şekilde müdahale edilmiş, binlerce kişi tutuklanmış, anayasa askıya alınmış, olağanüstü hal ilan edilmişti. ABD'nin diplomatik yollarla olaya müdahalesi ile Müşerref, 9 Ocak 2008'den öncesine seçim sözü vermiş, seçim öncesinde Federal Meclis'i feshedeceğini, kendisinin de istifa edeceğini açıklamıştı.

Büyük Ortadoğu Projesi'yle bölgede, Pakistan'dan azami ölçüde faydalanmak isteyen Amerika; yıllardır ekonomik, siyasi ve askeri (nükleer silah tesisleri ve üretimi) konularda açıktan desteklediği Müşerref eliyle gerçekleştirdiği son darbe vasıtası ile ülkenin iplerini iyice eline aldı. Kuşkusuz ki ABD'yi bu hamleyle iten temel faktör, Pakistan'daki nükleer silahların korunması ve bu silahlar üzerindeki ABD egemenliğinin sürdürülmesidir. ABD'nin stratejik kuklalığını yapan Müşerref, bu gerçekliğin bir sonucu olarak efendisinin Afganistan ve bölgeye ilişkin politikalarına destek vermiş, "terörle mücadele"de birlikte hareket etmiş, Pakistan sınırındaki El Kaide ve destekçilerine karşı savaşmıştı. Ne oldu da ABD'ye yaslanan Müşerref'in hakimiyeti sallanır oldu, ülke siyasi krizle çalkalanır oldu? Şüphesiz ki bunda iki belirleyici faktör söz konusudur: Birincisi; ABD'nin bölgedeki çıkarları ve hesap ettiği politikalar, ikincisi; Pakistan hakim sınıfları arasındaki çatışmalardır. Zira "İslamcı-milliyetçi" ABD karşıtı klik ile ABD yanlısı klik arasında yoğun bir çatışma söz konusu. Bu çatışmanın somutlaştığı meselelere ise Belucistan ve Kuzey Veziristan bölgesi ile ABD'nin üzerine titrediği nükleer silahların kimin denetimine gireceği meselesi. Bilindiği üzere ABD Müşerref'ten El Kaide'yle mücadele taahhüdü almıştı. Yine kısa bir süre önce Pakistan yönetiminin Aşiretler (Kuzey Veziristan) bölgesinde üslendiği söylenen El Kaide unsurlarını ortadan kaldırmadığı ya da başlatacağı bir operasyonu başaramadığı takdirde Amerikan ordusunun bu bölgelere saldırma ihtimalini dile getirmişti. Bu yılın başında Pakistan Kuzey Veziristan'daki Taliban destekçisi aşiretlerle Miranşah Anlaşması'nı yapmıştı. Buna göre bölgedeki aşiretlerin Taliban'a desteğini sınırlaması karşılığında Pakistan ordusunu bölgeden çekmişti. Bu bölge aynı zamanda Afganistan'ı işgal eden "özgürlük

Pakistan'ın nükleer faaliyetleri yıllardır ABD tarafından destekleniyor ve finanse ediliyor

ve demokrasi" havarisi ABD'nin Taliban ve El Kaide'ye karşı saldırısında kilit bir öneme sahip. ABD'nin "terör" listesinin başında gördüğü bu örgütlere karşı Müşerref'in böylesi bir anlaşmaya girmesi şüphesiz efendisini kızdıracak, Müşerref'in gözden düşmesine sebep olacaktı. Görünen o ki, Pakistan'daki bu

tabloyu ABD kendisine tehdit olarak görmüş durumda. Tam da bu zamanda ABD Benazir Butto kartını devre sokmuş, ülkeye dönmesi ve yapılacak seçimle ilk etapta Müşerref'in iktidarına ortak olma, daha sonra ise onu düşürme planını "Pakistan'da demokrasiyi tesis etme" adı altında uygulamaya koymuştu. Yapılan pazarlıklar neticesinde Butto, iktidardan pay aldığı takdirde Kuzey Veziristan'daki aşiretleri ezeceği, nükleer silahları İslamcılara ve ordu içindeki şahınlara karşı koruyacağı vaadinde bulunarak efendisine bağlılığını kanıtlamak istemiştir. Bilindiği üzere Butto, 1999'daki askeri darbe öncesinde Müşerref'e işbirliğine gitmiş böylece üzerindeki yolsuzluk iddialarından ve yargılanmaktan kurtulmuştu. Akabinde ise ülke dışına kaçmıştı. Bugünse gerek siyasi kriz, gerek Müşerref yönetiminin çırpınışları karşısında "demokrasi kahramanı" ilan edilmiştir. ABD'ye uşaklık noktasında gerek Butto'nun naraları, gerekse de devrik lider Navaz Şerif'in ülkeye dönüp "demokrasi" için savaşma nutukları atması şüphesiz ki sahte bir kahramanlığın ötesinde mana taşımamaktadır.

Pakistan'da yaşananların sorumlusu konumundaki ABD emperyalizmi için Pakistan ve sahip olduğu nükleer silahlar kilit bir öneme sahiptir. Nükleer silahların kendisine karşı güçlerini eline geçmesi ihtimali Amerika'yı tedirgin etmekte, ki bu tedirginliğin arkasında yatan neden ise; nükleer silahların İslamcı kesimin eline geçmesi durumunda Pakistan'ın ikinci bir İran olma rotasına girebilecek olmasıdır. Bu da her türlü müdahaleyi hatta işgali "meşru"laştırmaya zemin hazırlamaktadır. Dolayısıyla ABD nükleer silahların denetiminin kendine bağlı kukla yönetimlerin elinde olması için her türlü "demokrasi" oyununu oynayacaktır. Zira ABD'nin Pervez Müşerref'e ülkesinin nükleer silahlarını güvence altında tutmasına yardım için son 6 yılda 100 milyon dolar civarında para harcadığı iddia edilmektedir. Öte yandan ABD, Pakistan'ın Belucistan sorununu elinde koz olarak tutmaktadır. Bilindiği üzere ABD tarafından da desteklenen Özgür Belucistan Hareketi, bölgede dengeleri sarsabilecek öneme sahip olmasının yanı sıra Pakistan'ı ciddi bir krize sürükleyebilecek aynılma talebinde de bulunmaktadır. Sonuç olarak; Pakistan, ABD için bölgedeki planları içerisindeki pozisyonundan ötürü Amerika için "bulunmaz bir Hint kumaşı". Bu devletin 1 milyon kişiden oluşan dünyanın 7. büyük ordusuna ve nükleer silahlara sahip olması da bu önemi perçinlemektedir. ABD karşında Rusya ve Çin emperyalistlerinin de bölgedeki ülkeleri denetimleri altına almak, bölgede hakim güç olmak için yaptıkları kısa-orta-uzun vadeli hamleler ve ileriki dönemde bu hamlelerin artacağı ihtimali; Pakistan'ın bu tabloda önemli bir yer oluşturmamasını sağlamaktadır. Rusya ve Çin'e karşı ABD, Pakistan'ı elinde tutmak isteyecektir. Mevcut tabloya bu açıdan bakıldığında, Pakistan'daki darbenin bölge ve dünya dengeleri açısından taşıdığı anlam daha net görülecektir. Ötesinde Pakistan'daki gelişmelerin, ilerleyen günlerde bölgede artçı gelişmeleri beraberinde getirecektir...

Annapolis Konferansı, bitmeyen yol haritaları ve çözümsüzlük

ABD'nin öncülüğünde Annapolis kentinde 2000 yılından sonra toplanan ilk Ortadoğu Konferansı'ndan ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi için Ortadoğu'yu tahakküm altına alma ve İran'a karşı bir hat oluşturma kararı çıkarken; Filistin için çözümsüzlük, iç savaş ve bölünmeyi ön gören kararlar çıktı. Toplantıda İsrail ve Filistin, 2008'in sonuna doğru "nihai çözüm için ilke anlaşmasına" vardı. Buna göre ayda iki kez bir araya gelmeyi taahhüt eden Olmert ve Abbas, 30 Nisan 2003'te Ortadoğu Dörtlüsü tarafından Filistin-İsrail sorununun çözül-

mü için öngörülen iki devletli çözüme yönelik yol haritasının yükümlülüklerini bir barış anlaşması yapılamaz kadar yerine getirmeyi taahhüt etti. Kabul edilen "yol haritası"na göre gerek Filistin gerekse de İsrail'den gelecek saldırılara engel olunacak, her iki ülke iki haftada bir görüşecek, oluşturulacak Yönlendirme Komitesi, ortak çalışma planı geliştirecek ve müzakere taraflarını denetleyecek. Yönlendirme Komitesi'nin ilk oturumu 12 Aralık 2007'de gerçekleştirilecek, bunun denetimi ABD tarafından sağlanacak.

"Önemli bir toplantı", "barış için son

umut", "tarihi bir fırsat" gibi gerçek dışı nitelermelerin yapıldığı toplantıya ilişkin ABD Başkanı Bush daha "temkinli" konuşarak amaçlarının bir antlaşma imzalamak olmadığını ve bu toplantının sadece bir başlangıç olduğunu söyledi. Filistin ve İsrail arasında "barış"ın sağlanması amacıyla gerçekleştirildiği öne sürülen Annapolis toplantısı ana gündeminden ziyade; Ortadoğu'daki direniş örgütleri olan Hamas, Hizbullah ve İran üzerine tartışmalarla geçti.

ABD, İsrail ve Filistin lideri Annapolis'te "barış şarkıları" söylerken, İsrail Ha-

mas'ın kontrolündeki Gazze Şeridi'ne yönelik hava ve kara saldırılarını sürdürdü. Saldırılarda 5 kişi öldürüldü. Annapolis, Ürdün ve Batı Şeria'da konferans protesto edilirken, Batı Şeria'daki protestoya polis saldırması sonucu 1 kişi yaşamını yitirdi 4 kişi de yaralandı. Hamas, Annapolis konferansını tanımadığını ifade ederek, alınan kararların kendileri için hiçbir bağlayıcı hükmünün olmadığını duyurdu. Bu arada Annapolis'e karşı en etkili hamle ise Rusya ve İran'dan geldi. İran kısa zaman zarfında Hamas ve Hizbullah'ın da katılacağı bir Ortadoğu konferansına hazırlanacağını açıklarken, Rusya'nın da kendi ev sahipliğinde, ABD'de düzenlenen zirvenin devamı niteliğinde, "barış çabalarna yoğunlaşacak kapsamlı bir konferans "düzenlemeye hazırlandığı" iddia edildi.

Hindistan köylüleri yine ayakta

Hindistan'da bir süre önce büyük şirketlerin devletle ortak hareket ederek zorla topraklarına el koyduğunu, değerinin çok altında ücretlerle topraklarını satmaya zorlandıklarını söyleyerek başkente yürüyen köylülerin ardından bu kez Chhattisgarh eyaletindeki Bastar köylüleri, sanayi faaliyetleri için kullanmak üzere köylülerin topraklarını Hükümet'in yardımı ile işgal eden TATA Demir Çelik'e karşı sokaklara döküldü. Hindistan'ın önde gelen çelik ve otomotiv firmalarından biri olan TATA'nın kuracağı fabrika için Chattisgarh eyalet yönetimi tarafından topraklarından sürülen köylülerin başlattıkları eylemler sürüyor. Devletin kolluk güçlerinin bölgeye girişine engel olan köylüler, korkmadıklarını ve mücadelelerini sürdüreceklerini, topraklarında yaşamaya devam edeceklerini söylüyor.